

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἁνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Διόλου, 117, ἐναντι Χρυσόσηπλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 44-43

ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ἤξεύρω με τί τρόπον νά σάς το 'πῶ, παιδιά μου. . . Καί τώρα, ἐνῶ σᾶς γράφω, εἶμαι τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ μαῦρα ἐρείπια τῆς καταστροφῆς. . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ἀκόμη ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου τὴν φοβεράν ἐκείνην σκηρὴν, — τόσον ζωηρὰ μένον εἰς τὴν μνήμην μου ὁλος ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη τοῦ ἐδοκίμασα. . . Ἄ, Πίσσα ! Πίσσα ! τί κατάραν θά σου ἐδίδα, ἂν ἡ κυρία μου δέν σ' ἀγαποῦσε τόσον πολύ ! . .
Ἀκούσατε λοιπὸν πῶς συνέβη :
Καθὼς ἤξεύρετε, ἡ κυρία Διάπλασις ἀπέθεσεν εἰς τὴν οἰκονόμον τῆς Μάρθαν, δηλαδὴ εἰς ἐμέ, νά κάμω τὴν Ἐβδόμη Κυριακὴν. Ἐδέχθηκα μετὰ τὴν συνήθειάν μου εὐπέθειαν, μολοντοὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἔργον θά ἦτο πολὺ δύσκολον, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας καὶ τῆς ἀτελειώτης τεμπελιάς τοῦ κῦρ Ἀνανία. Ἀλήθεια θά εἶχα τὴν Ἀγάπην καὶ τῆς παιδὸς μεγάλης ἀδελφῆς του, πρόθυμος νά με βοηθήσουν. Ἀλλὰ τί

πόλα τῆς Ἀνδρον μετὰ τὴν Ἑλένην Ζλατά-
νυ—ὁ Σπασμένος Φεγγίτης μετὰ τὴν Ἀδραν
τοῦ Φαλλῶν καὶ Ἑλληνικῆν Σηματαί.—ὁ
Ναυαρχος τῆς Βαρέλλας μετὰ τὴν Ναυτο-
πούλαν, Ἐανθὴν Νησιουποπούλαν καὶ Σα-
μακίαν Σηματαί.—ὁ Δημ. Ν. Ζομπιᾶς μετὰ
τὴν Μελαϊδὴν. Ἀστεροῦσαν Νύκτι καὶ Μι-
κρὸν Πειρακτῆριον.—τὸ Ὅραϊον Τριαντα-
φυλλάκι μετὰ τὸν Μυτιληναῖον Ἀρίωνα.

μετὰ τὴν Ζ' Κυριακὴν) Ὀνειροπόλων Κατα-
φύγιον (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου δεκτὸν
ἀλλὰ πρέπει νά μου γράψῃ ἡ ἴδια, καὶ περιμένω)
(ἔλπονσαν Μαγνητικὴν Βελόνην (ὁ ἀδελ-
φός σου εὐπορεῖ νά λάβῃ ἵσκιον ψευδώνυμον
βέλη—ἐκτός τοῦ Συναγῆτος Πρίγκηψ, —καὶ νά
μου γράψῃ εὐχαριστικῶς.) Ἄγγριον Ἀγκινάραν,
Ἄρναν Δεμῆστιχα, Ὅραϊον Τριανταφυ-
λλάκι (δῶτα σοὶ ὁ Θεὸς! τοῦ ἐνθυμήθης δι' ἔχεις
καὶ μίαν φίλην Διάπλασιν! τὴν πληροφορίαν δὲν
δημοσέω, διότι ὁ Κιθαροῦδης Ἀπόλλων δὲν
εἶνε αὐτός ποῦ ἐνοεῖς.) Ναυαρχον τῆς Βα-
ρέλλας, Κάταστρον Ἀργάκι καὶ Δημήτριον
Ν. Ζομπιᾶν (ὁ ὅποιος ἔχει ψευδώνυμον, ἀλλὰ
πότε τὸ μεταχειρίζεται, ποτε ὄχι.)

**Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9
Ὀκτωβρίου βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου
Ο γάρη των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νά γράψωσι
τάς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς σκελλῶν, ἂν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

617. Δεξιόγραφος.
Τὸ πρῶτον μου εἶνε πτηνόν,
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Ὅχι πολὺ σπανία . . .
Τὸ σύνολόν μου ὀρυκτὸν
Χρήσιμον λίαν καὶ κοινόν.

618. Στοιχειόγραφος.
Δένδρον ὑψηλὸν κι' ὄραϊον
Σ' ἕνα Βασιλεῖ ἄρχαϊόν
Ἐμπροσθ' νά μεταβάλλω,
Ἔνα ἔψιλον ἀνβγάλω
Κ' ἕνα ὄμικρον ἀνβάλλω

619. Ἀναγραμματισμός.
Πρόθεσον ἀπλόος καὶ ἄνευ πόνου
Ἀναγραμματισμοῦ,
Καὶ τὸ ἄλλο ἤμισυ τοῦ χρόνου
Τότε σχηματίσω.

620. Αἰνιγμα.
Κύριον, ἐκ τῶν συνήθων ὀνομάτων, σοῦ ἐνθυμᾶσαι.
Ἔνασχόλησιν καὶ τέχνην, ἣτις ὅλους μᾶς φωνίσει.

621. Δημῶδες Αἰνιγμα.
Μιά ἐκκλησίασθα θολωτή
Ποῦ ἕνας στῆλος τὴν κρατεῖ.

622. Φύθρον Μίγδον.
Ἡ Μιγάς, ἡ Ἄρτα, ἡ Ἑρκα καὶ ἡ φίλη μας Κική,
Τὰ δεκάη γράμματά των ὄλες τᾶβαλαν μαζί
Κι' ἀπετέλεσαν ἕν πρῆγμα, ποῦ δέν εἶνε μυστικόν,
Γιατὶ ὁ χόσμος ὄλος ἔερε, ὅτι εἶνε γνωμικόν.

623. Ἀσθή.
Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἄ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων,
αὐῶς ὥστε νάναγινώσκων-
ται : Καθέτως, πτηνὸν ὁ-
ρίζοντιως, ἦνος· διαγωνίως
δέ, ἄρ' ἔνος πόλις εὐρωπαί-
κή, ἄρ' ἕτερον πολλῆν τῆς
Ἀσίας διάσπομος.

624. Κεκοιμημένον Κυθόλεξον.
1.—Τὰ διπλᾶ παράθρυρα προφιλᾶττουσιν ἀπὸ τὸ
2.—Τὸ δῶρον οὐ δωρεῖται. [ψῦχος
3.—Ὅμοιᾶν γυναικῶν θεωρῶ Μῆδαιαν πασῶν.
4.—Τοῦ δεσμοῦ Προμηθέος τὸ ἦπαρ ἤσθηεν [ἀτὸς.

625. Πρόβλημα.
Εἰς ἕν πανέριον ὑπῆρχον καρδιά, εἰς τὰ ὁ-
ποῖον προσέθεσα ἄλλα τέσσα καὶ ἀφῆρεσα 40.
Εἰς τὰ ὑπολειφθέντα προσέθεσα ἄλλα τέσσα, καὶ
ἀφῆρεσα πάλιν 40. Τὸ αὐτὸ ἔπραξα καὶ ἐκ τρί-
του, ἀλλὰ τότε τὰ καρδιά ἐξηνηλῆθησαν. Πόσα
καρδιά ὑπῆρχον κατ' ἀρχάς ;

626. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Ὄνομα ἀγαπήτων τοῖς συνδρομη-
2 4 5 = Ρῆμα. [ταῖς τῆς Διαπλάσεως.
3 6 4 3 2 3 = Κράτος ἐν Ἀσίᾳ.
4 2 6 3 2 = Κράτος εὐρωπαϊκόν.
5 6 = Μετοχή.
6 2 3 4 5 6 = Ποταμός.

627-631. Δογοπαίγνια.
1.—Ποῖος ἀριθμὸς ὑπῆρξε τὸ θέατρον μεγάλου
πολέμου ;
2.—Τί πρῆγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Δῆ νά
κύβη ;
3.—Ποῖος ποταμὸς ῥεεῖ εἰς τὴν πατρίδα του ;
4.—Ποῖα πόλις εἶνε καὶ μαμμή ;
5.—Ποῖα θεὰ εἶνε Α ;

632-634. Ἀσθεῖα Παρορούματα.
Νάναγισθῶσιν ὀρθῶς αἱ ἐξῆς παραμορρω-
μένα παροιμίαι :
1.—Ὅσα πέρνει ἡ Ἥρα, δέν τα πέρνει ὁ
Κρόνος ὄμως.
2.—Ἐρεῖ ὁ βράχος τί ἔχει ὁ λάκκος !
3.—Στύλο τρέχεις, πῖλον ἔχεις.

**635-636. Προθέσεις κεκρυμμέναι
καὶ ἀντεδραμμέναι.**
1.—Τοῖς παισὶ κόσμον ἡ αἰδὼς φέρει.
2.—Ἄμελῆς καὶ ἀτακτὸς ὕπ' οὐδανὸς ἀγαπᾶται.

637. Φωνηεντόλιπον.
ν-τ-μ-κ-τ-θ-μ.

638. Ἑλλιποσύφωνον.
εαυ-εαει-οσει-αι-σοι-εω.

639. Γρίφος.
Ἐπη ἔπη ἔπη, ἑπτὰ, διά, 1, σύν, ἐκ,
σπλήν, ἕξῃς, ὁ Νίκος, ἡ Ἑν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Αὐγούστου ἔ. ἰ

458. Ταυρίς (ταῦ, ρίς).—**459.** Ἰρις. Ἰσι,
ἴρις.—**460.** Ἡ Πεντέλη.—**461.** Τὸ δάκτυ-
λον καὶ τὸ δακτυλίδι.

462. ΚΡΗΣ (ΚΡΗΣτωνία)
ΡΗΜΑ (ἀπὸ ΡΗΜΑλλον)
ΗΜΑΡ (μὴ ΜΑΡτυρήσης)
ΣΑΡΣ (πολλοῦΣ ΑΡΣῆς)

463. Φ - Ω Σ **464-465.** 1, Πόσα εἶνε
Α Κ Ο τὰ πνεύματα,
ΑΕΝ —2, Ἔως ποτε φησίζεσαι
ΠΑΝΑΜΑΣ ἡ περὶ αὐτήσεως τῆς «Δια-
Πλάσεως» πρώτασι ; —
ΡΝΡ
ΕΙΙ **466-468.** 1, Ἡ Μου-
Γ Α Σ σική ἡδύνη τὰ ὤτα. 2,
Τὰ ἄσρα λάμπουν εἰς τὸν
οὐρανόν. 3, Ὁ κόραξ εἶνε μαῦρος.—**469.** Τρω-
γιων.— **470-474.** Γνωμῆς τῆς ἀνταλλαγῆς
διὰ τοῦ γράμματος Σ, σχηματίζονται αἱ λέξεις:
ρηός, πόλις, ἄσρα, ἄμνος, Σάρα.— **475.**
ΕΛΑΦΟΣ, ΧΕΛΩΝΗ, (1, ΕΧΙδνα. 2, Αἴων,
3, ΑΔώπηξ. 4, ΦΩκη. 5, ΟΝος. 6, ΣΗκ).
—**476.** Τέρας ἐστὶν εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βλου
—**477.** Πολυάριθμοι εἰσὶν οἱ Σῖται.

νά σου κάμουν τὰ κορίτσια ! Νά σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια, — καὶ μὴ πρὸς κακοφρονησὸν των, — *ὅταν εἶνε ὅλες μαζὶ χωρὶς [τὸν 'Αναβίαν, περισσότερον φλυαροῦν παρά ἐργάζονται] καὶ ποτὲ δὲν εἶδα καλλιτέρα τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας : «ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ νὰ ξεμερῶσῃ», παρά τὴν ἡμέραν πού τους ἔδωσα νὰ κατατάξουν τὰ γράμματά σας. Ἐπέρασαν ὅλη ἡ ἡμέρα, καὶ δὲν εἶχαν κάμῃ οὔτε ἓνα σωρόν ἓνα σωρό . . . ἀταξίες μόνον, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἔστειλα εὐθὺς ἐνᾶ γραμματάκι τοῦ 'Αναβίου εἰς τὸν Φάληρον, τοῦ τὰ ἔλεγα ὅλα καὶ τον ἐπακαλοῦσα νάναβη τὸ γρηγορώτερον εἰς τὰς 'Αθήνας, τοῦλάχιστον διὰ νὰ ξεμπερδεύσῃ τὰ γράμματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ κακὸς μου ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν τὸ μπιλιέτο του, μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις :

Μὴ μου τοὺς κύκλους τάρτατε.

Δὲν ἐκατάλαθα τίποτε. Μόνον ἡ Ἀγάπη ὑπέθεσεν ἀπὸ αὐτό, ὅτι ὁ χαριτωμένος ἀδελφός της θὰ ἐσπούδαζε τώρα γεωμετρίαν, καὶ ὅτι θὰ ἔγραφε τοὺς κύκλους τοῦ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον τῆς φαληρικῆς ἀκρογιαλίας.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πού ἔστειλε γράμμα εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν, εἶχε τὴν καλωτόνην νὰ ἐξηγήτῃ καλλιτέρα καὶ νὰ συμβουλεύσῃ, μάλιστα. «Μοῦ γράφει ἡ Μάρθα, — ἔλεγε, — ὅτι δὲν ἔχει κανένα διὰ νὰ τῆς ξεμπερδεύσῃ τὰ γράμματα. Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἔλθω, τὴν συμβουλεύω νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Πίσσαν. Ἡ γάτα μας, ξεύρετε, ἔχει μεγάλην εἰδικότητα εἰς τὸ νὰ ξεμπερδεύσῃ. Ἀποδείξτε ὅτι ἔξεμπερδεύσεν . . . ὅλους τοὺς ποντικούς.»

Δὲν ἐνέθησα τίποτε πάλιν ἀπὸ οὗτὰ ὅλα, παρά μόνον ὅτι ὁ ψυχογυῖός μας τὸ εἶχε ρίξῃ βαρεῖα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ το κουνήσῃ, οὔτε ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἐγένετο μαλλιά κουδάρια, καὶ ἂν μόνον αὐτὸς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τον ξεμπερδεύσῃ. Καὶ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασίν μου. Θὰ τὰ ἔκαμνα ὅλα μόνῃ μου : καὶ ἀνάγνωσιν ἐπιστολῶν καὶ κατὰταξιν καὶ κρίσιν. Ἐπειτα θὰ τοὺς ἐμάζευα ὅλους, θὰ τοὺς ἐδιάβαζα τὰ χειρόγραφα μου καὶ, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Διαπλάσεως, θὰ ἐμοιράζαμεν τὰ βραβεῖα.

Καὶ ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἡ κυρία Διάπλασις θὰ ἐπῆγαιεν εἰς τὴν Κηφισίαν, ὅπου τὴν ἐπροσκάλεσε μία κυρία, νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα εἰς τὴν βίβλαν τῆς ἡ τ σ ο ὄ ρ μ α : πάλιν τῶν ἀδελφῶν θὰ κατέβαιναν εἰς τὸ Φάληρον, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν 'Αναβίαν. Καὶ ἔτσι θὰ ἔμενα εἰς τὸ σπίτι μόνῃ. Τί καλὰ ! Νὰ εὐκαιρία διὰ ἡσυχὴν ἐργασίαν.

Καὶ ἀφ' οὗ ἔφυγαν ὅλοι, ἔκλεισα τὴν πόρτα, ἐκόλλησα ἀπέξω ἓνα χαρτί μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : «Ἡ Διάπλασις ἡ σ ἡ μ ε ρ ο ν λ ε ἰ π ε ἰ», ἐστρώθηκα εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ ἄρχισα. . . Θεὸς μου ! τί πολλὰ γράμματα ! Καλὲ τί ἔλεγεν ὁ φίλος μας Ἀύγουστος, ὅτι δὲν θὰ ἐλαμβάναμεν πολλὰς ἀπαντήσεις, ἐπειδὴ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τὰ παιδιά εἶχαν τὰς ἐξετάσεις των ; Φαντάζομαι λοιπὸν τί κακὸν θὰ ἐγένετο, ἂν δὲν εἶχαν καὶ τὰς ἐξετάσεις ! Τὸ Γραφεῖόν μας δὲν θὰ ἐχωροῦσε τότε τὰ γράμματα ! . .

Ἐργάσθηκα ὅλον τὸ πρῶτ'. Τὸ μεσημέρι ἔφαγα δύο αὐγά, ὀλίγον τυρὶ καὶ ὀλίγον φρούτο, — δὲν εἶχα καιρὸν διὰ μεγαλύτερα μαγειρεύματα, μὴ πού ἔλειπε μάλιστα καὶ ἡ κυρία, — ἤτιστα τὰ δύο τακτικά μου ποτηράκια, ἐκοιμήθηκα ὡς μισὴν ὥρα, καὶ ἄρχισα πάλιν τὴν ἐργασίαν. Τὸ βράδυ, δὲν ἄναψα πειὰ τὸ φῶς, — ἓνα κερί . . . ἄχ ! αὐτὸ τὸ κερί ! — τὸ μέγανόν μας τραπέζι ἦτο γεμάτον ἀπὸ σωροὺς χωριστοὺς καὶ τακτοποιημένους. Ἡ πρώτη καὶ δυσκολωτέρα ἐργασία εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ. Δέκα ἢ δώδεκα γράμματα μού ἔμεναν ἀκόμῃ. . . Ἀλλ' ἐνῶ τὰ ἐμετροῦσα καὶ ἐσυλλογιζόμενον μὲ χαράν, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥραν ὅλα θὰ ἐτελείωναν καὶ

θὰ ἄρχιζα τὸ νυκτέρι, διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν. . . ἀκούω ἐξῆνα εἰς τὸν διάδρομον ἔξω, κάτι δεῖλα καὶ θρηνώδη μισουλίματα.

— Μπᾶ ! ἡ Πίσσα !
Μὰ πῶς ; δὲν τὴν ἐπῆραν μαζὶ τοὺς τὰ κορίτσια ; Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τὴν εἶχαν πάρῃ.
Ἀνοίγω τὴν θύραν. Ἦτο πραγματικῶς ἡ Πίσσα. Ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ὀλίγον, κατὰ τὴν συνήθειαν ὄλων τῶν γατῶν, ἐμπῆκε μέσα καὶ ἄρχισε νὰ τρίβεται εἰς τὰ φουστάνια μου καὶ νὰ γουργουρίζῃ. Ἐπειτα, μόλις εἶδε τὸ τραπέζι στρωμένον μὲ γράμματα, νιάου ! κἀνε καὶ μ' ἓνα πρῆγμα ἀναβαίνει. Καὶ ἄρχισε νὰ μυρίζεται καὶ νὰ μισουλιζῇ . . . νὰ μισουλιζῇ καὶ νὰ μυρίζεται.

— Ἡ καιμένη, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου νηστική εἶνε ! . . Μὰ πού νὰ ὑποθέσω ὅτι ἦταν ἐδῶ, νὰ τῆς φωνάζω τὸ μεσημέρι καὶ νὰ τῆς δώσω νὰ φάγῃ !

Καὶ ἐβγήκα ἔξω καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ τῆς ἐτοιμάσω ὀλίγον γάλα μὲ ψωμάκια, — τὸ πλέον ἀγαπημένον τῆς φαγῆ. Ἐφρόντισα ὁμῶς προηγήτερα νὰ κλείσω τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ τὴν Πίσσαν μέσα, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ κατόπι μου καὶ μ' ἐνοχλήσῃ μετὰ τὴν ἀνομιμονήσασίν της, ἐνῶ θὰ τῆς ἐτοιμάζω τὴν γαλατόσουπαν. Ἀχ, πού νὰ φαντασθῶ τί μ' ἐπεριμένε ! Τὸν Μικροὺν Διάβολον, τὸν Σατανᾶν, τὸ Ἀρχιζιζάγιον καὶ ὅλα μας τὰ διαβολάκια μαζὶ ἂν τα ἐκλείνῃ εἰς τὸ Γραφεῖον, τὸσον κακὸν βέβαια δὲν θὰ ἐγένετο !

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε μὲ τὸ δίκυρό σας : Διατί ἡ Πίσσα ἦταν κρυμμένη ὄλην τὴν ἡμέραν ; Διατί δὲν ἐπαρουσιάζετο ἐνωρίτερα ;

Χμ ! θὰ σας το ἐξηγήσω ἀμέσως. Πρέπει νὰ ἠξεύρετε, παιδιὰ μου, ὅτι κατ' αὐτὰς εἰς τὸ σπιτικόν μας πρόσθετ' ἄκόμῃ ἓν μέλος. Ἡμεθε δεκαεξί, τώρα ἐγίναμεν δεκαεπτὰ. Καὶ τὸ νέον αὐτὸ πρόσωπον εἶνε πολὺ . . . μυτερόν, ἢ ὅπως λέγει ὁ κ. Φαίδων, ὁ ξ ὄ ρ ρ υ γ γ ο ν ἔχει δὲ τέσσερα πόδια, οὐρὶτσαν καὶ γούναν κατὰμαυρὴν, ὅπως καὶ τῆς Πίσσας. . . Μὲ ἄλλους λόγους εἶνε ἓνα σκυλάκι ζωηρότατον καὶ ἐξυπνότατον, τὸ ὅποιον ἐξ αἰτίας τοῦ χρωματός του τὸν ὠνομάσαμεν Ὁθέλλον (διότι καθὼς τοῦ εἶπα. . . Ὁθέλλος αὐτὸς ἦτο ἓνας περίφημος στρατηγὸς τῆς Βενετίας, μαῦρος καὶ ἀγρίος σὺν τὸν Διάβολο τὸν παρ' ἄνευ εἰς τὸ θέατρον, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε νὰ ὑπάγω ποτέ.) Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ σκυλάκι μας — τὸ ὅποιον μᾶς ἐχάρισεν ὁ κ. Αἰμιόλιος Βίμαρμένος, — εἶνε χαριτωμένον πλασματάκι, καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, ἐρωτήσατε ὅσους τὸ εἶδαν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἢ περιμένετε ἕως νὰ ἰδῆτε τὴν φωτογραφίαν του, τὴν ὅποιαν κάποτε βέβαια θὰ δημοσιεύσωμεν. Καὶ φυσικῶς εἰς τὸ σπῆτι τὸ ἀγαπήσαμεν ὅλοι μας . . . ἐκτὸς τῆς Πίσσας. Θέλετε νὰ σᾶς 'πῶ καὶ διατί ; Διὰ χίλιους δύο λόγους. Πρῶτον, διότι σκυλία καὶ γάτες δὲν ἀγαπιῶνται εὐκολὰ δεῦτερον, διότι ἡ Πίσσα εἶνε ὀλίγον ζηλιάρικα, καὶ νομίζει ἴσως ὅτι Ὁθέλλος ἦλθε νὰ τῆς πάρῃ τὴν θέσιν της καὶ τὴν δόξαν της τρίτον, διότι δὲν συμβιβάζονται αἱ ηλικιαὶ των, ἀφ' οὗ ὁ μὲν Ὁθέλλος δὲν ὑπερέβη ἀκόμῃ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὴν τρελλὴν καὶ παιγνιδιάρικην, ἢ δὲ Πίσσα μας εἶνε τώρα ἡ πλέον σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπεῖς δεσποινὶς-γάτα πού εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τέταρτον . . . ἀλλὰ διατί νὰ πολυλογῶ ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰς πρώτας ἡμέρας τὸ σπῆτι μας δὲν ἦτο πολὺ ἡσυχὸν σκῆμα, διάδρομοι καὶ δωμάτια ἀνηθροῦσαν ἀπὸ κάτι τρελὰ τρεξίματα καὶ ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν ξεφωνητά : «γαῦ ! γαῦ ! . . πρ ! πρ ! πρ ! . . πιάστε τον τὸν μασκαρατζῆκο !» Ὁ Ὁθέλλος ἔτρεχε νὰ παίξῃ μὲ τὴν Πίσσαν, ἐκείνη παρεγγούσε τὰς διαθέσεις τῆς, τοῦ ἔκαμνε πολὺ κακὴν ὑποδοχὴν, ἔτρεχαν τὰ κορίτσια νὰ τον σώσουν, καὶ ἀπ' αὐτὸ ὅλη ἡ σκηνὴ καὶ ἡ φασαρία. Καὶ τελοσπάντων εἶδε καὶ ἀποστῆν ἡ Πίσσα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέπον τῆς ἐργῆς. Δι' αὐτὸ τῶρ

σπανίως μένει μέσα εἰς τὸ σπῆτι, ἀλλὰ κάθεται ποτε εἰς τὴν παράυον, ποτε εἰς τὴν αὐλήν, ἢ κάμνει μακρυνοὺς περιπάτους ἀνὰ τὰ κεραμίδια τῆς γειτονίας. Καὶ ἀπὸ τὴν ζωσπιά ἢ πεῖνα, γυρίζει σιγά-σιγά καὶ ἐμβαίνει μέσα σὺν τὸν κλέφτην. . . Τί νὰ κάμῃ ἢ καίμενη ! Ὁ Ὁθέλλος εἶνε νὰ μεγαλώσῃ ὁ Ὁθέλλος καὶ νὰ φρονιμεύσῃ. Τότε βέβαια θὰ ἐνοήσῃ καὶ αὐτὸς, οἷ οὔτε παιγνιδιὰ θέλει ἡ Πίσσα, οὔτε ἔχθραν. Καὶ ἔτσι ἐλπίζομεν νὰ ζήσουν καλὰ, κ' ἐμεῖς καλλιτέρα.

Τώρα λοιπὸν ἐνοήσατε δικτὶ ἔλειπεν ὄλην τὴν ἡμέραν ἡ Πίσσα. Ἀδικα ἔμωσ ἐφυλάγετο σήμερα, διότι τὸν Ὁθέλλον τὸν εἶχαν πάρῃ μαζὶ τῶν τὰ κορίτσια, διὰ νὰ τον δεῖξουν τοῦ Ἀναβίου, ὁ ὅποιος δὲν τον εἶχεν ἰδῆ ἀκόμῃ. (καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα δὲν εἶχαν πάρῃ καὶ τὴν Πίσσαν.)

Ἀφ' οὗ ἔλειψα ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὸ μαγειρεῖον . . . γυρίζω εἰς τὸ Γραφεῖον . . . ἀνοίγω τὴν θύραν . . . καὶ τί νὰ ἰδῶ ! . . .

Ὁ Θεὸς μου ! Θεὸς μου !
Πρῶτον δὲν εἶδα τίποτε ! Τὸ-σος ἦτον ὁ καπνὸς ἐκεῖ μέσα. . . Ἀνάμεσα εἰς τὸν καπνὸν, βλέπω κάτι φλόγες . . . καὶ παρακάτω μίαν Πίσσαν ἔξω φρενῶν, μὲ οὐρανὸν τσουρουφλισμένην, μὲ μάτια γουρλωμένα, νὰ τρέχῃ, νὰ ξεφωγῆζῃ.

— Ὁ συμφορά μου ! συμφορά μου ! φωνάζω μὲ σηκωμένα χέρια ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν. Φωτιά ! Πᾶνε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν . . . Καὶ ἄρχομαι.

Τὶ ἐγένοντο ὕστερα, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς το εἰπῶ μὲ τάξιν καὶ μὲ σειράν. Διότι κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί ἔκαμα καλὰ καλὰ . . . Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἐφώναξα : Χριστὲ καὶ Παναγιὰ ! Χριστὲ καὶ Παναγιὰ ! . . καὶ ἔπερνα ἄκαυτα πράγματα καὶ ἐσκέπαξα, καὶ ἐπαταῦσα δυνατὰ ἐκείνα πού ἐκαίγοντο. . . Ὅχι μὲ ὀλίγον κόπον καὶ ὄχι μὲ ὀλίγα καψίματα εἰς τὰ χέρια, κατῶρθωσα τελοσπάντων νὰ σῶσω τὴν φωτιά. Εὐτυχῶς τὸ κακὸν δὲν εἶχε προχωρήσῃ εἶχε περιορισθῇ μόνον εἰς τὰ χαρτιά πού ἐυρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Εἶδεμ' ἄλλοίμονον ! Ἴσως οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ ὑπῆρχα τώρα. . .

Τὶ εἶχε γίνῃ, τὸ μαντεύετε εὐκολὰ. Ἐκεῖ πού ἔφαχνε πεινασμένη ἡ Πίσσα, εἶχεν ἀναποδογυρίσῃ τὸ ἀναμμένο κερί, τὸ ὅποιον ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ γράμματά σας καὶ τοὺς ἔδωσε φωτιά. Πραγματικῶς, τὸ σαματᾶν τὸ εὗρηκα πεσμένον.

Καὶ ἡ οὐρά τῆς Πίσσας ἐμκρυτοῦσε ὅτι τὴν εἶχε φιλήσῃ ἢ φωτιά. . .
Ἐγὼ ἀκούσῃ ὅτι τὸ ἔδιον ἔπαθε μίαν φορὰν μὲ τὸ σκυλάκι του καὶ ἓνας σοφὸς μεγάλος, ὁ Νεῦτων. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε τὴν ἀπάθειαν, ὥστε, μολονότι εἶδεν ὅλα τὰ χειρόγραφα του στάκῃ, δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρά ἐγύρισε πρὸς τὸ σκυλάκι του καὶ του εἶπε : «Ὁ Ἀδάμα ! Ἀδάμα ! νὰ ἠξευρες πόσων ἐτῶν κόπους μού κατέστρεφες !»

Μὰ ἐγὼ, παιδιὰ μου, πού νὰ τὴν εὕρω τὴν ἀπάθειαν ; Μήπως εἶμαι σοφός ; ἢ μήπως τὰ χειρόγραφα ἦσαν δικὰ μου ; Ὁ Νεῦτων ἐκάθισε καὶ τα ξαναἔγραψεν ἀπὸ τὸ κεφάλι του : μὰ ἐγὼ πῶς νὰ ξαναἔγραψω τὰ ξένα γράμματα πού ἐμισοκάησαν, ἢ ἐκάησαν ἐντελῶς ; ! Ἀχ ! ὄσω τὰ ἐκύτταξα, ὄσω τὰ ἐμάζευα, ὄσω τὰ ἐξεκαθάρίζω, ὄσω ἐπροσπαθοῦσα νὰ τα κατατάξω πάλιν καὶ νὰ τα συνενώσω — τὴν τὸν γεροντικὸν αἱμᾶ μου ἔβραζε ἀπὸ θυμόν, καὶ μου ἤρχετο νὰ ὀρμήσω ἐναντίον τῆς Πίσσας σὺν τὸν Ὁθέλλον. (ἔχῃ τὸν δικόν μας Ὁθέλλον, ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἐκείνον μαῦρον τῆς Βενετίας) καὶ νὰ τὴν πνίξω καὶ νὰ τὴν σπαράξω. . .

Καὶ ὁ θυμὸς μου ἐμεγάλωνεν ἀκόμῃ περισσότερον, ὄσω τὴν ἔβλεπα νὰ γλύφῃ μακαρίως τὸ γάλα πού μου εἶχε πέσῃ κάτω, δὲν ἐμῆθα καὶ εἶδα τὸ Γραφεῖον εἰς ἐκείνο τὸ χάλι. . . Ἀ, ὁ Ἀδάμας τοῦ Νεῦτωνος δὲν εἶχε βέβαια τὴν ἀναλογίαν !
Ἀλλὰ ἔλεγα πάλιν : Τί πταίει τὸ ζῆλον ; Μήπως τὸ ἔκαμν ἐπίτηδες ; Καὶ ἂν θέλετε νὰ ἐξετάσετε, ἐγὼ δὲν ἔπταια περισσότερον, πού εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ κλείσω τὴν Πίσσαν εἰς τὸ γραφεῖον μὲ ἓνα κερί ἀναμμένον ; . .

Καὶ τώρα ; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ κυρία ὅταν θὰ ἐγύριζε τὸ βράδυ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὸ δυστύχημα ; Τί θὰ ἐλέγετε σεις ; Τί θὰ ἐγένετο ἢ Ἐβδόμη Κυριακή ;

Εὐτυχῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Φάληρον αἱ δώδεκα ἀδελφαί. Ταῖς εἶπα ἀμέσως τὰ διατρέξαντα καὶ ἐζήτησα τὴν συμβουλήν των.

— Ἀ, δὲν εἶνε τίποτα, ἀνεκράξεν ἡ Ἐλπίς. Ἐγένινεν ἐκείνο πού εἶπεν ὁ Ἀναβίας : ἔδωσα τὰ γράμματα καὶ σοῦ τα ἔξεμπερδεύσεν ἡ Πίσσα.

— Τέτοια συμφορά ἐπάθαμε, καὶ κἀνεῖς ἀκόμῃ ἀστεῖα ; εἶπα θυμωμένη. Ὁ ἐκόλλησες φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀναβίαν.

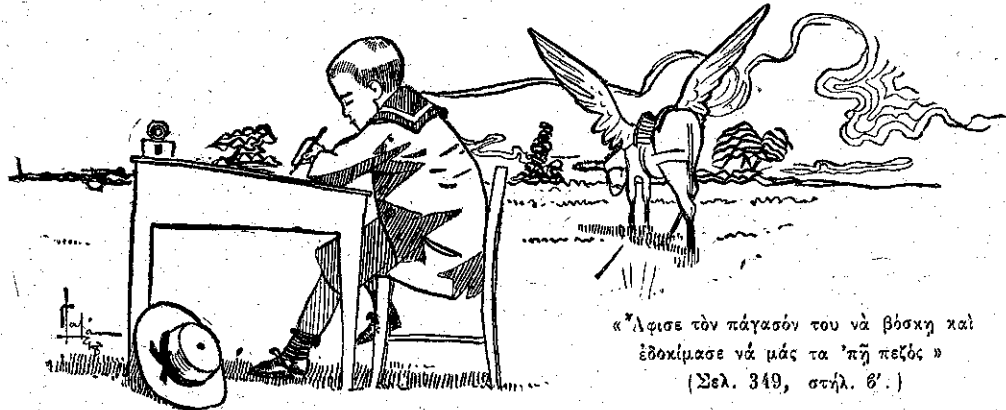
- Ἐννοια σου, Μάρθα μου καὶ ἡ συμφορά σου δὲν εἶνε τὴν μεγάλην, εἶπε τότε ἡ Ἀγάπη.
- Μὰ ἡ Κυριακή ;
- Ὁ θὰ γίνῃ.
- Μὰ πῶς ;
- Νὰ πῶς : Δὲν ἔμειναν ἀρκετὰ γράμματα ἀπειρακτὰ ;
- Καμμιὰ πενηνταριά.
- Δὲν τα ἐδιάβασες ὅλα ;

*Τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ μίαν σημαίαν καὶ νὰ γυρίσει τοὺς δρόμους. * (Ὑελ. 348, στήλ. 6.)

—“Όλα, όλα! Είχαν μείνη καμμία δεκαριά, άλλ' αυτά δέν επειράχθησαν.
—Τόση τὸ καλλίτερον. Λοιπόν, δέν θυμάσαι ἐπάνω-κάτω τί ἔλεγαν ὅλα ; . . . Καί ἀπὸ τὰ κομμάτια ποῦ ἔμειναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δέν εἴμπορεῖς νὰ γνωρίσης τίνος εἶνε τὸ καθένα καὶ νὰ τὸ συμπληρώσης ἐκ μνήμης ;

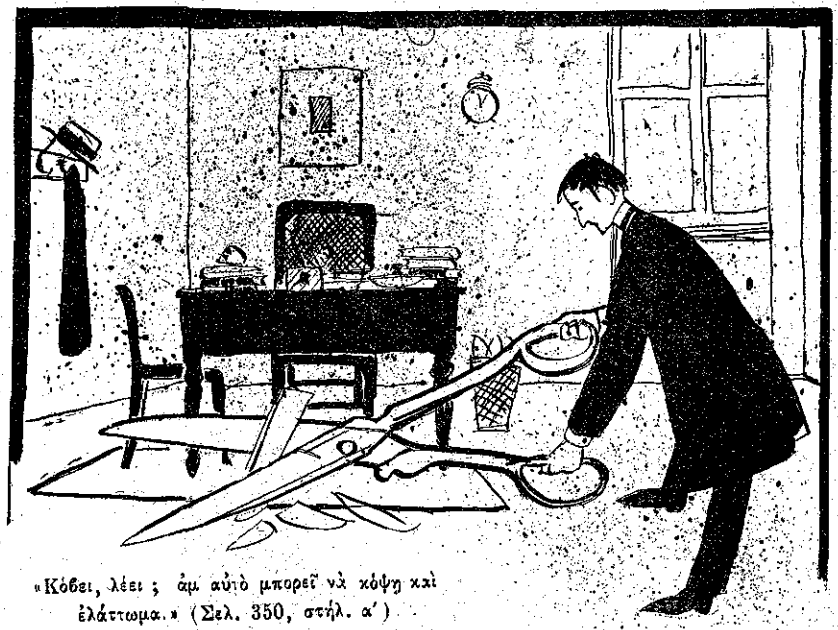
« Ἄφισε τὸν πάγασόν του νὰ βόσκη καὶ ἐδοκίμασε νὰ μᾶς τα πῆ πεζός »
(Σελ. 349, στήλ. 6'.)

—Αὐτὸ ἐπροσπάθησα νὰ κάμω πρὸ ὀλίγου καὶ εἶδα ὅτι κάτι γίνεται . . .
—Ἔτσι λοιπόν θὰ γίνῃ ἡ Ἐβδόμη Κυριακή. Νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ συμφωνήσῃ ἅμα ἔλθῃ καὶ ἡ κυρία Διάπλασις. Δέν θὰ ἦταν σωστόν νὰ μηδενισθῇ αὐτὴ ἡ Κυριακή, καὶ νὰ εἰποῦμεν ὅτι ἐκάησαν καὶ τὰ γλωρὰ μαζὶ μετὰ τὰ ξερὰ, καθὼς λέγει ἡ παροιμία· θὰ ἀδικούσαμεν τὰ παιδιά, καὶ μάλιστα τὰ τυχερὰ — ἐκεῖνα δηλαδὴ τῶν ὁποίων τὰ γράμματα δέν ἐκάησαν. Μὴν πικραίνεσαι, Μάρθα μου, καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν.
Ἦλθεν ἡ καρδιά μου ἐστὸν τόπον τῆς. Μετὰ τὸ τραῖνον τῶν 8 ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς καὶ ἡ κυρία Διάπλασις.
—“Ἔ, τὰ ἐξεμπερδέψες ὅλα τὰ γράμματα, κυρὰ Μάρθα, ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐρώτησις.
—“Ὁχι ὁ ὅλα, κυρία μου, εὐτυχῶς . . .
Ὀλίγον ὅμως ἔλειψε νὰ τα ξεμπερδέψω ὁ ὅλα . . .
— Καὶ δέν μού το ἐξηγεῖς αὐτὸ τὸ ἀνιγμᾶ ;
—“Ἄν το βρῆτε ! . . .
—“Ἄ, Μάρθα μου, δέν ἔχω καιρὸν. Τὸ λέγω πάντα καὶ εἰς τὰ παιδιά, ποῦ μου στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις χωρὶς τὰς λύσεις τῶν . . .
— Λοιπόν θὰ σας δώσω τὴν λύσιν . . . ἀλλὰ ὄχι τώρα . . . ἀφ' οὗ φάτε . . . φοβοῦμαι, κυρία μου, μὴ συγχυσθῆτε καὶ σας κοπῇ ἡ ὄρεξις . . .
— Εὐρεῖς πολὺ καλά, ὅτι δέν συγχύζομαι εὐκολα . . . Μόνον λέγε !
Καὶ εἶπα . . . Μετὰ κόπον βέβαια, ἀλλὰ τέλος πάντων τὰ εἶπα . . . Καὶ ἡ κυρία Διάπλασις, εἶτε ἐπειδὴ εἶδε τὴν ἀπελπισίαν μου καὶ μ' ἐλυπήθη, εἶτε ἐπειδὴ αὐτὸ ἦτο τὸ σωστόν, ἐσυμφώνησε ἀμέσως μετὰ τὴν γνώμην τῆς Ἀγάπης καὶ διέταξε νὰ γίνῃ ἡ Κυριακή μας ὁπως-ὁπως.

Προητέρα ὅμως ἐφώνησε τὴν Πίσσαν, διὰ νὰ τῆς ἐπιβάλλῃ ἴσως καμμίαν τιμωρίαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσέχῃ καλλίτερα τὰναμμένα κερὰ . . . Ἀλλὰ ποῦ Πίσσα ! Ὁ Ὁθέλλος εἶχε γυρίσῃ, καὶ ἡ Πίσσα ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ κεραμῖδια ἀγούσαν, διὰ νὰ χωνεύσῃ μετὰ τὴν γάλα τῆς.
***
Τὴν ἴδια ἐκείνη νύκτα ἐξακολούθησα καὶ ἐτελείωσα τὴν ἐργασίαν μου.

Ἐσώζοντο ἀκόμη τὰ ἔχνη τῶν σωρῶν, ὅπως τοὺς εἶχα σχηματίσει, μετὰ τὴν ἀνακτασοῦραν, ποῦ εἶχε φέρῃ ἡ φωτιά. Καὶ μετὰ ὀλίγον κόπον κατάρθωσα νὰ τοὺς ξανακάμω. Ἀλλὰ τί σωροὶ ἦταν πειὰ ἐκείνοι ! Διμάτων ἢ καρδιά μου, καθὼς τοὺς ἐβλεπα, παιδιά μου, σὲ τέτοιον χάλι . . . Καὶ ἐδῶ εἶνε ὁποῦ χρειάζεται «κονδύλι καὶ νοῦς ὁμηρικὸς» — καθὼς λέγει καὶ ἓνας ποιητὴς, ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπούσαμεν εἰς τὸν καιρὸν μας, — διὰ νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὰ γρώματα καὶ τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων σας, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τετράγωνον ποῦ ἦσαν, κατήντησαν τρίγωνα καὶ πολύγωνα, ἀκανόνιστα σὰν τὰ κομμάτια τῶν Κινεζικῶν συνδυασμῶν (δὲν τοὺς ἐθυμῆσθε) καὶ καπνισμένα, καρβουνιασμένα, γαυροκίτρινα, ἐλειεῖν . . . Καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ἀπερίγραπτα ἀποκαίδια ἐβλεπεσ κάπου-κάπου καὶ κανένα γράμμα ἄθικτον, τυχερὸν . . . Ἔ, ἄς προσπαθῆσω τώρα νὰ τα ξεμπερδέψω καὶ νὰ τα ξεμπερδέψω ἀληθινά.

Θυμᾶσθε τὴν ἐρώτησιν τῆς κυρίας Διαπλάσεως :
« Ἀπὸ ὅλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπεσατε ἕως τώρα, ποῖον σᾶς ἐλύπησε καὶ σας ἔκαμεν νὰ μετανοήσετε περισσότερο ; »
Ἐδῶ σᾶς θέλω ! Νὰ ποὺ ἐγίναμεν κ' ἐμεῖς μίαν φορὰν «Πνευματικοὶ» καὶ θύκωσωμεν ἐξομολογήσεις . . .
Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεμιστοκλῆς δέν το ἐννοεῖ αὐτὸ μετὰ κανένα τρόπον. Τί, λέει ; νὰ ἐξομολογηθῇ ; Καὶ ἐμπρὸς εἰς ὄλους, δημοσίᾳ ; Καὶ νὰ τον ἀκούσῃ τὸ Ἀρχιεπίσκοπον καὶ οἱ ἄλλοι ταραξίται ; καὶ νὰ ἐξακοντίσῃ εἰς βάρος τοῦ «σώμματος, κατηγορίας καὶ χλεύας» ;

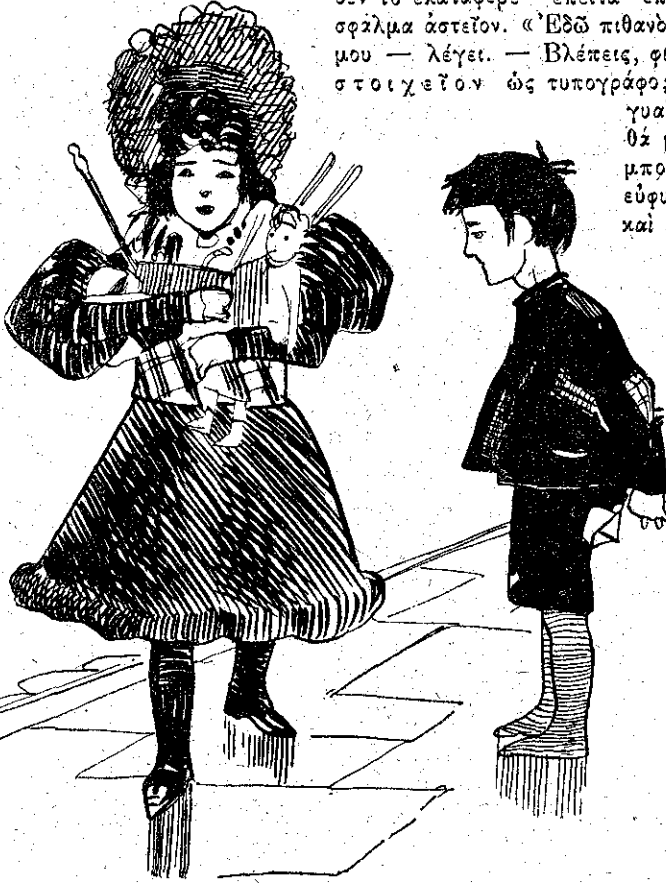

« Κόβει, λέει ; ἀμ αὐτὸν ποῦρεῖ νὰ κόψῃ καὶ ἐλάττωμα. » (Σελ. 350, στήλ. α'.)

Ἄ, μπᾶ ! Θεὸς φυλάξῃ ! Ποτέ . . . Καὶ εἰς τὸ τέλος λέγει : « Καὶ τοὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δέν εἶνε ἄμεσος ἀπάντησις εἰς τὴν Ἐβδόμην Κυριακὴν, ὅμως . . . » Τί ὅμως, δέν ἐνθυμούμαι πειὰ τὰ παρακάτω εἶνε καυμένα . . .
Φαίνεται ὅτι τὴν ἐναντίαν ἰδέαν ἔχει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος. Τόσον τὸν ἐνθουσίασεν ἡ ἐρώτησις, ὥστε τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ μίαν σημαίαν καὶ νὰ γυρίσῃ εἰς τοὺς δρόμους φωνάζων : « Ζήτω ἡ Διάπλασις ! Ἐξομολογεῖσθε τὰ σφάλματα ὑμῶν ! Ἦγγικε γὰρ ἡ ὥρα τῆς κρίσεως . . . τῆς Ἐ-

βδόμης Κυριακῆς ! » Ἀλλὰ μόνον λόγια, διότι τίποτε ὠρισμένον δέν ἐξομολογεῖται καὶ αὐτὸς. Μᾶς λέγει μόνον, ὅτι διὰ κάθε νέον σφάλμα μετανοεῖ, καὶ μετανοεῖ πικρῶς ; διότι «ἐνὸς μετανοῶν διὰ τὸ προηγούμενον σφάλμα, ἀπεφάσιζα νὰ μὴ ἀμαρτήσω πλέον, ἐβλεπα ὅτι δέν το εἶχα κατορθώσῃ. » Ἐπάνω-κάτω τὴν ἰδίαν ἰδέαν ἔχει καὶ ἡ Ἡμεροσπερὶς τῆς Ῥά, τὴν ὁποίαν «καὶ τὸ πλέον μικρότερον τῆς σφάλμα τὴν κάμνει νὰ μετανοῇ καὶ νὰ λυπηταὶ σκληρότατα. »
Νὰ καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος δέν ἐννοεῖ νὰ ἐξομολογηθῇ ὠρισμένον σφάλμα. Εἶνε ὁ Πεινασμένος Λύκος καὶ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν του ἐννοεῖτε τί ἀμαρτωλὸς ποῦ ἦτο. Ἀλλὰ τώρα πειὰ δέν εἶνε. Ἐσώθη διὰ τῆς προσευχῆς. Πικράλεσε τὸν Θεὸν νὰ τον συγχωρήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐσυγχώρησε, καὶ τον ἔκαμεν νὰ Τον ἀγαπήτῃ, καὶ ἀπὸ τότε δέχοιτο τὰς κακὰς του σχέσεις, καὶ ἐγίνεν ἐπιμελής καὶ καλὸς καὶ ἐργατικὸς καὶ εὐσεβής, — διὰ τὰ ὁποῖα οὔτε μετενόησε βέβαια, οὔτε θὰ μετανοήσῃ ποτέ, ἂν ἐξακολουθῆσῃ νὰ εἶνε τέτοιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν . . .
Τώρα θὰ σας ἀντιγράψω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνης ὁδοκομμάτια ἔμειναν ἄκαυτα : « Πῶς θέλεις νὰ ἔχω τόσην μνήμην, ὥστε νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλας τὰς χιλιάδας τῶν σφαλμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑποκίπτω καθημερινῶς ἐπὶ δεκαεξ (16) ὅλα ἔτη ; . . . Καὶ πῶς νὰ εὐρω τὸ χειρότερον, ἀφ' οὗ ὅλα μου τὰ σφάλματα τὰ θεωρῶ χεῖροτερα καὶ ὅλα με κάμουν νὰ μετανοῶ περισσότερο ; . . . Λοιπόν, ἀφ' οὗ ὅλην τὴν ἡμέραν κάμνω σφάλματα, θὰ εἶπῃ ὅτι ὅλη ἡ ἡμέρα μου εἶνε ἓνα σφάλμα καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ μου ἀποτελεῖται ἀπὸ σφάλματα, ἔπειτα ὅτι καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μου εἶνε ἓνα σφάλμα, καὶ μάλιστα τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα . . . Καὶ πῶς ἀλλοιώτικα ἠθέλατε νὰ εἶνε ; Δέν λέγουν ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ ἀρχίζει Τρίτην δέν ἐπιτυγχάνει, δηλαδὴ γίνεται σφάλμα ; Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ ἐγεννήθηκα Τρίτην ! . . . — Καὶ ἂν θέλῃς τώρα καὶ ἓνα σφάλμα κάπως μικρότερον, νὰ, τὸ ἔχεις ἐμπρὸς σου : Εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀπάντησις μου εἰς τὴν Ζ' Κυριακὴν, σφάλμα ἐξ ἀρχῆς ἕως τέλους, διὰ τὸ ὅποῖον θὰ μετανοήσω ὅταν . . . ἰδῶ τὴν κρίσιν σου. » Τί λέγετε δι' αὐτὰ, παιδιά μου ; Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ τὰ ἔχασα ! Τί ἐξυπνάδα ! Ἀκουσα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι σοφισταὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἔλεγαν, καὶ ἠμποροῦσαν μὴ χαρὰ νὰ σὲ κάμουν νὰ πιστεύσης τὴ νύκτα μέρα καὶ τὴ μέρα νύκτα. Κανένα τέτοιον. θὰ εἶχε δάσκαλον ἡ Μελλούσα Καλλιτέχνης . . .
Νὰ καὶ ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ, — ποῦ γυρεύει ρερτικό . . . Τὸν λέγουν Δὸν Κολοκῦθον Πάτερσιν, σπέρτο μονάχο τὸ διαβολάκι ! Ἀλλὰ μὴ περιμένετε στίχους αὐτὴν τὴν φορὰν, γιὰτὸ δὲν τὸ ἐκατάφερε νὰ τοὺς σκαρώσῃ. Πῶς καὶ τί δέν θυμᾶμαι καλά, γιὰτὶ ὅλον τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐπιστολῆς του ἔχει κατὰ. Θυμᾶμαι μόνον ὅτι τοὺς στίχους του,

πρὶν τοὺς στείλῃ, τοὺς ἔδειξεν εἰς κάποιον φίλον του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :
— Καλοὶ εἶνε μόνον ὁ τελευταῖος εἶνε . . . Διάβολος !
— Καὶ τί θὰ πῆ αὐτό ; ἠρώτησεν ἐκπληκτικὸς ὁ Δὸν Κολοκῦθας . . .
— Μὰ νὰ, δέν ἐννοεῖς ; θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ τελευταῖος σου στίχος ἔχει πολλοὺς πὸ δακτύλους ποῦ περισσεύουν. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὁ Διάβολος ἔχει πολλὰ ποδιάρια, γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασα Διάβολον !
Αὐτὸ ἀπέλειπε τὸν Δὸν Κολοκῦθον, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὸν Πήγασόν του νὰ βόσκη καὶ ἐδοκίμασε νὰ μᾶς τα πῆ πεζός. Πρῶτα ἐπροσπάθησε νὰ πλάσῃ κανένα συγκινητικὸν σφάλμα δέν το ἐκατάφερε ; ἔπειτα ἐπροσπάθησε νὰ εὐρῇ κανέν σφάλμα ἀστεῖον. « Ἐδῶ πιθανόν νὰ συναντήσω τὸ στοιχείόν μου — λέγει. — Βλέπεις, φιλότῃ μου, τὸ ζητῶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ὡς τυπογράφος ; μύψῃ μου, τὸ φορῶν μαῦρα γυαλιὰ . . . Διὰ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ θὰ μου ἐχρειάζοντο ὀλίγα καλαμπουρία, μερικά γέλια, ὀλίγες εὐφυολογίαι, μερικά ψεύματα, καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τα μαγειρεύσω εἰς τὸν τέτζερην . . . τῆς συγγνώμης. Ἄ, μ' αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ τέτζερης θὰ κυλίσῃ ; ἀλλὰ δέν πιστεύω νὰ εὐρῇ τὸ καπάκι. Τὸ δὲ καπάκι αὐτὸ εἶνε . . . τὸ Βραβείον. »

« Ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι τῆς φρωτομένη μετὰ δῶρα » (Σελ. 350, στήλ. 6'.)

Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐξακολούθει καὶ τελειώνει ὁ Δὸν Κολοκῦθας, χωρὶς νὰ μᾶς πῆ κανένα σφάλμα, οὔτε ἀστεῖον, οὔτε συγκινητικόν, οὔτε πεζόν, οὔτε ἔμμετρον. Μετὰ τὸ δίκχο του λοιπὸν κλαίει ὑστερα τῆς τέσσαρης σελίδας ποῦ ἐμουντζούρωσε, καὶ . . . τὸ καπάκι ποῦ του ἔφυγε.
Ἐρχεται ἔπειτα ἓνας ἐκτεταμένον «Μονόλογος πρὸς ἀνάγνωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Διαπλάσεως, ἐνώπιον τοῦ ἀξιοτίμου σπιτικοῦ τῆς. » Ἐχει κατὰ σχεδὸν ὅλος, ἡ καλλίτερα ἔχει ψηθῇ καὶ ὅπως εἶνε ἔτσι μικροκίτρινος, ὁμοιάζει μετὰ τὰ παλιμψηστα ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων, ποῦ μετὰ τὸσον κόπον διαβάθουν οἱ ἀρχαιολόγοι. Εὐτυχῶς διακρίνεται ἡ ὑπογραφή Ἐαρινῆ Πρωΐα, καὶ ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι τὸ θέμα του, καὶ τὴν χάριν μετὰ τὴν ὁποίαν ἦτο γραμμένον. Ἡ Ἐαρινῆ Πρωΐα παρουσιάζει εἰς τὴν σκηνὴν μίαν κάποιαν Λουκίαν, — ψευδώνυμον τοῦ ψευδώνυμου τῆς, — ἡ ὁποία θέλει πολὺ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Ἐβδόμην Κυριακὴν, ἀλλὰ δέν εὐρίσκει σφάλμα νὰ ἐξομολογηθῇ, ὅπως ὁ Δὸν Κολοκῦθας, καὶ εἰς τὸ τέλος, ὡς νὰ ἐτυνενοήθη μετὰ τὴν Μελλούσαν Καλλιτέχνην, ἀποφασίζει νὰ γράψῃ ὅτι τὸ σφάλμα ποῦ τὴν ἐλύπησε καὶ τὴν λυπεῖ περισσότερο, εἶνε τὸ ὅτι ἐγεννήθη . . . Νὰ ἓνα σφάλμα τὸ ὁποῖον ποτέ δέν διέπραξεν αὐτὴ καὶ διὰ τὸ ὅποῖον εὐθύνεται ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἄς εἶνε συγχωρημένη !
Ἀκόμη πειδὸν παράξενον, μοῦ φαίνεται τὸ Ἄν τὸ ὄρθρος. Ὁ φίλος μας αὐτὸς δέν ὑπέπεσε ποτέ εἰς σοβαρὸν σφάλμα, ποῦ νὰ ἔζη νὰ το γράψῃ — τί εὐτυχισμένος ! — ἀλλὰ θὰ ἐλυ-

πείτο, λέγει, και θα έμετανοούσε πικρά «αν υπέπιπτεν εις εκείνο εις δ υπέπεσε μαθητής τις γνωστός του.» Και μάς το διηγείται. 'Αλλά το «έξηγησε το πύρ» και αυτό, και ετύχως η δυστυχώς, δεν το ένθυμούμαι πλέον. Το ζήτημα είναι, ότι το "Α ν τ ω β ρ η ς ήθελσε, καθώς λέγουν, να μνημονεύση με ξένα κόλλυβα. Μία πρωτοτυπία και αυτή. . .

Και ο πρώτος αυτός σωρός τελειώνει με τον "Α γ γ ο υ ρ ο λ ο γ ι ώ τ α τ ο ν και την "Α σ π ρ η ν Γ ά τ α ν, οι όποιοι, άλλη πρωτοτυπία αυτή, — άντι να έξομολογηθούν κανένα σφάλμα των, μάς έξομολογούνται ό καθείς από ένα το έλάττωμα, το όποτον πολλές φορές τούς έκαμε να επικληχθούν και να μετανοήσουν. Δέν σας τα λέγω όμως ποια είναι, διότι σήμερα δεν πρόκειται περί έλαττωμάτων, και ένψ έσείς θα έμανθάνετε π. χ. το έλάττωμα της "Α σ π ρ η ς Γ ά τ α ς, εκείνη δεν θα έμανθάνε τα ιδικά σας, δια να είσθε ίσα-ίσα. "Επειτα έπροσπάθησε τόσο πολύ να το κόψη, ώστε τώρα πλέον θα το έκοψε. (Τα ίδια λέγω και δια το διορθωθέν ετύχως έλάττωμα του "Α γ γ ο υ ρ ο λ ο γ ι ώ τ α τ ο υ.)

'Αλήθεια, τί δύναμις χρειάζεται δια να κοπή ένα έλάττωμα! . . . Νά σας διηγηθώ κάτι τι να γελάσετε. Μίαν ήμέραν ο "Ανανίας έδοκίμαζεν ένα πελώριο ψαλιδί, που δ,τι το είχαμεν αγοράση δια να κόπωμεν τα χαρτιά της Διεκπεραιώσεως.

— Κέθει, "Ανανία; έρωτά η κυρία Διάπλασις.

— Κόθει, λέει; άπαντά ο ψυχογιός. "Αμ αυτό μπερεί να κόψη και έλάττωμα! (Τότε ακόμη δεν είχε βγή "στη μέση η περιφημη τεμπελιά του "Ανανία" είδημη, στογάζομαι, δεν θα έτολμούσε να π'η τέτοιο πράγμα.)

***

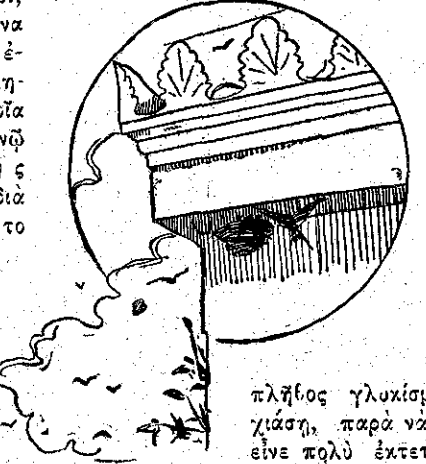
"Ας πάρωμεν τον δεύτερον σωρόν.

Είνε εκείνοι που έλυπήθησαν και έμετανόησαν, διότι έδειξαν άσπλαγγνίαν και σκληρότητα προς πτωχόν, και η τον έπερίπαιξαν, η έπρωτίμησαν να φάγουν γλυκίσματα παρά να τον έλεήσουν, η του είπαν λόγοι πικρά, η τον έπρσπέρασαν άδιάφοροι, κτλ. κτλ. "Ολοι τέλος πάντων έχουν να κάμουν με πτωχόν, με πτωχόν η με πτωχόπαιδον. Και είναι κάμποσοι, ξεύρετε, καυμένοι και άκαυτοι. Νά ο Π ε ρ σ ε ύ ς, να ο "Α ρ α τ ο ς, να ο Π λ ο ί α ρ χ ο ς Λ ά ν Γ κ ύ, να ο Σ τ ρ α τ η γ δ ς "Α ν ν ί β α ς, να η Ν α τ ί α ς, να ο "Α ρ χ ι ν α ύ α ρ χ ο ς Ε ύ ρ υ β ι ά δ η ς (ό όποιος τώρα έδιορθώθη και έλεει τούς πτωχούς, και μάλιστα «είνε πρόθυμος να βοηθήση δύο η τρεις συνδρομητας πτωχούς, οτινες δεν θα ήδύναντο να πληρώσουν δια το 1899 την εκ 14 δραχμών συνδρομήν») να ο Σ τ έ φ α ν ο ς Κ ό τ ι ν ο ς, να το Φ ύ ρ δ η ν Μ ί γ δ η ν . . . και ένα σωρό άλλοι που έκάησαν εις την έντέλειαν τα γραμμάτα των ώστε ουτε τα όνόματά των δεν είμπορώ να αναφέρω. . .

"Ρίχνει μια πέτρα, βρίσκει την φωλιάν. (Σελ. 352, στήλ. α')

'Από τα άλλα, τα σχετικώς άδελφή γράμματα, μου άρεσε πολύ η περιγραφή της Τ α ν α γ ρ α ί α ς Κ ό ρ η ς. "Ητο παραιομη Πρωτοχρονιάς και έγύριζεν εις το σπίτι της φορτωμένη με δώρα, όταν εις την γωνίαν ενός δρόμου, βλέπει ένα παιδί κάτισχον «επί της μορφής του όποιου έφαινετο χαραγμένη βαθύς η λύπη και η δυστυχία.» Της ήλθε να του χαρίση έν από τα δώρα της τούλάχιστον, να του μεταδώση έν μέρος από την χαράν της, άλλ' η πλεονεξία δεν την άφρησε, και άντιπαρήλθε. . . . Και έλυπήθη και μετανόησεν εις βαθμόν άπερίγραπτον, διότι «δεν ήκολούθησε την πρώτην φωνήν της συνειδήσεως της—δηλαδή την φωνήν αυτού του Θεού!»

"Η έξομολόγησις του "Α ν τ ί ο Μ α σ τ έ λ λ ο, (ό όποιος πάλιν έπρωτίμησε να φάγη ένα πληθος γλυκίσματα και να κακοστομαχιάση, παρά να έλεήση μίαν πτωχήν,) είναι πολύ έκτεταμένη. Το βλέπει και αυτός' αλλά δεν είμπορούσε, λέγει, να την συντομεύση, διότι ένόμιζεν ότι «κάθε γράμμα, κάθε συλλαβή που θα έκοβε, θα ήτο τρόπον τινα σμίκρυνσις του σφάλματός του» και δι' αυτό έπρωτίμησε να το γράψη με δλην του την έκτασιν.» Νά μια πολύ έξυπνη δικαιολογία της πολυλογίας!

"Ο Π ε ζ ο ν α ύ τ η ς, μολονότι γράφει σωστόν διήγημα, είναι πειδ σύντομος. Μίαν Κυριακήν άπεφάσισε να υπάγη με κάτι φίλους του, να κάμουν ένα γύρον με την βάρκαν, αλλά χωρίς να ζητήση πρώτα την άδειαν των γονέων του, οι όποιοι βέβαια δεν θα τον άφιναν, διότι ο καιρός ήτο άμείβωλος. . . . Είς τον δρόμον ένα πτωχόπαιδον του έζήτησε έλεημοσύνην, — άλλ' από την βίαν του, δια να εύρη τούς φίλους του, όχι μόνον δεν του έδωσε τίποτε, αλλά και το άποπήρε με πολύ άσχημον τρόπον. . . . "Εμβαίνουν εις την βάρκαν και ξεκινούν. Οι άλλοι γελούν, τραγωδούν, διασκεδάζουν. Μόνον ο Π ε ζ ο ν α ύ τ η ς είναι δύσθυμος' ένθυμείται το πτωχόπαιδον που έκακομεταχειρίσθη, και μετανοεί και λυπείται. . . . "Επειτα ήρχισε να πίπτη βροχή, η όποία έγινε τόσον ραγδαία, ώστε τούς έκαμε όλους πακιά. Γυρίζουν γρήγορα, βγαίνουν από την βάρκαν και τρέχουν εις τα σπίτια των. Νέον εμπόδιον: το σπίτι του Π ε ζ ο ν α ύ τ ο υ είναι άποκλεισμένον από ένα ποταμάκι, το όποτον έφούσκωνεν όταν έβρεχε πολύ. Γεφύρι δεν υπήρχε' άλλ' είχαν βάλη μια σανίδα δια να περνούν οι άνθρωποι. Κάμνει να περάση. . . . γλυστρά και μπλουμ! πάρ' τον μέσα. . . . Και τότε, ποιος νομίζετε εύρέθη να τρέξη και να του δώση χείρα βοηθείας; . . . Το πτωχόν εκείνο ζητιανάκι, που το είχε κακομεταχειρίσθη! "Ε, φαντάζεσθε πλέον με πόσην έντροπήν το εύχαρίστησε και πόσον τελεία ήτο η μετανόια του!

Μίαν ήμέραν, ο Ν έ ο ς "Η ρ α κ λ η ς έπεριπατούσε με την νταντά του εις ένα δημόσιον κήπον (έννοείται ότι ήτο πολύ μικρός, διότι πρό πολλού ο φίλος μας αυτός έπαυσε να έχην νταντά. . . .) "Εκεί βλέπει ένα παιδί της ηλικίας του, ώχρόν, ασθενικόν, ρακένδυτον, που τον ακολουθούσε δειλά-δειλά και έκύτταζε με βλέμμα επίθυμίας το ξύλινον άλογάκι, που έκρατούσεν εις τα χέρια του.

— Τι θέλεις που το κυττάς έτσι; το ήρώτησε. — Νά το φιλήσω, είπε. Τού το έδωκε και εκείνο το έπιηρε, το ένγηγκάλισθη, το έφίλησε. . . και ύστερα άναστενάξε. . . . — Τι έχεις;

— "Αχ! είπε, να είχα κ' εγώ ένα τέτοιο άλογάκι, να παίζω με την άδελφούλα μου, τί καλά πού θα ήταν! — Φέρ' το έδω, άνόητε, και φύγε γρήγορα. Σού το έδωκα να το φιλήσης και θέλεις και να σου το χαρίσω; Το μικρό έτρόμαξε, έσκυψε το κεφαλάκι του, και άπεμακρόνη. "Γστερ' από λίγα βήματα έγύρισε, και ο Ν έ ο ς "Η ρ α κ λ η ς είδε τα ματάκια του γεμάτα δάκρυα. Και όμως δεν συνεκινήθη, δεν το έλυπήθη, δεν έτρεξε να του χαρίση το άλογάκι, που έπιτέλους δεν του έκόστιζε τίποτε, διότι είχε τόσα παιγνίδια εις το σπίτι του! . . . Είνε να μη μετανόηση κανείς δια μίαν τέτοιαν σκληρότητα; Και να που την ένθυμείται ακόμη ο Ν έ ο ς "Η ρ α κ λ η ς και λυπείται, μολονότι έπέρασαν από τότε τόσα χρόνια. . . .

Πάει και ο δεύτερος σωρός. Τώρα ο τρίτος. Είνε εκείνοι που μετανοούν και λυπούνται, διότι έλύπησαν τούς γονείς των «και προπάντων την μητέρα των.» Φαίνεται ότι τα παιδιά συχνότερα λυπούν την μητέρα, από τον πατέρα των. "Ισως, διότι η μητέρα είναι ολιγώτερον άυσηρά, περισσότερο μαλακή, και δείχνει πλέον φανερά την άγάπην της. "Αλλά και δι' αυτό ίσα-ίσα μου φαίνεται ότι το να λύπη κανείς την μητέρα του είναι σφάλμα ακόμη μεγαλύτερον παρά το να λυπή τον πατέρα του. . . . Κρύπτει και μίαν καταχρησιν της δύναμεις που έχει το παιδί, άπέναντι της μητρικής άδυναμίας. "Ψεύματα; "Αλλά ιδέτε και πώς μετανοούν, όσοι ποτέ έλύπησαν την μητέρα των: η Ν ύ μ φ η τ ο ύ Β ο ρ ρ ά, η όποία έκαμε μίαν φοράν την μητέρα της να κλασθή το Π τ η ν δ ο ν τ η ς "Ε ρ ή μ ο υ, που ένόσφ' είχε πλησίον του την μητέρα του δεν το ένόμιζεν και πολύ σπουδαϊόν' αλλά τώρα που δεν έχει πλέον, ένόησε τί έχασε' ο Χα λ α σ μ δ ς Α ί γ ί ο υ, το Τα π ε ι ν δ ο ν "Ι ο ν, το "Α τ α β ί ρ ι ο ν Ρ ό δ ο υ (άν και αυτό μετανοεί ακόμη και διότι δεν ένγινεν ένωρίτερα συνδρομητής της Διαπλάσεως, ώστε άνήκει και εις άλλον σωρόν) η Ε ύ δ ρ ο μ ο ς Ο ί κ ί α, ο Τυ δ ε ύ ς, η Π έ τ ρ α Σ κ α ν δ ά λ ο υ ο Π ο λ υ θ έ μ α τ ο ς "Α ρ γ ο ς, το Σ τ ρ ι χ ε ι ε ι ω μ έ ν ο Σ π ί τ ι κ τ λ.

Πολλά άπ' αυτά τα γραμμάτα έχουν κατακαή' ένα όμως και αυτή η φωτιά το έσεβάσθη. Τι συγκινητικόν που είναι, και πώς μ' έκαμε να δακρύσω. . . . "Ενα πλατύ πένθος περιζώνει τας όλίγας αυτές γραμμάς: «Εγώ, άγαπητή μου Διάπλασις, τί να σου πώ! Περισσότερον μ' έλύπησε και με λυπεί, διότι πολλές φορές έλύπησα την άγαπητή μου μαμά, και την έκαμα να θυμώση μαζί μου. . . . Και ο Θεός δια να με τιμωρήση, μου την έστέρησε, και τώρα, άγαπητή μου Διάπλασις, που είκοσι ήμερας, είμαι όρφανή. Σε γλυκοφιλώ' η φίλην σου Ν α υ σ ι κ α.»

"Οχι, πουλάκι μου! Δέν το πιστεύω, ότι ο Θεός ήθέλησε να σε τιμωρήση τόσο σκληρά' ουτε πιστεύω να ήσουν άξια

"Το έπιηρε, το ένγηγκάλισθη, το έφίλησε.» (Σελ. 350, στήλ. β')

τόσης τιμωρίας. "Α, είναι πολύ δύσκολον δι' ημάς τούς ανθρώπους να έξηγησωμεν τας πράξεις του Θεού! . . .

Τέταρτος σωρός: Είνε όσοι μετενόησαν, διότι δεν έγγραφήσαν προτήτερα εις την Διάπλασιν. Και οι μετανοημένοι αυτοί είναι κάμποσοι, ώστε όλίγους μόνον θα σημειώσω: τον Α ί ν ο ν, τον Ζ ή ν ω ν α τον Σ τ ω ί κ ο ν, τον Πα ρ ή γ ο ρ ο ν τ ο ν Θ λ ί ψ ε ω ν και τον Μ ι κ ρ ό ν Τυ ρ π α ν ι σ τ ή ν, ο όποιος, λέγει, θα προσπαθήση «άποκτών τους παλαιούς τόμους της Διαπλάσεως και λαμβάνων ένεργόν ν μέρο ς εις τον παρόντα, να αναπληρώση την έλλειψιν και να διορθώση το σφάλμα του.» Και μου φαίνεται ότι το είπε και το έκαμε. Τι λέτε και σεις; Νά τώρα και ένας λίγος άπ' όλα. "Ενα κομμάτι από την έκτεταμένην του έπιστολήν το ήυρα εις τον τέταρτον σωρόν' ένα άλλο κομμάτι εις τον δεύτερον, και ένα άλλο εις τον πέμπτον. Είνε ο Φ ι λ έ λ λ η ν Μ ι κ ρ ά σ ι α τ η ς, ο όποιος μετανοεί και λυπείται: α) διότι δεν ένγινεν ένωρίτερα συνδρομητής μου' β) διότι δεν έλέησε πτωχούς και γ) διότι δεν έπολέμησεν ύπερ πατρίδος.

Την διαν αυτήν εύγενή λύπην και μετάνοιαν έξομολογούνται: ο "Ε θ ν ι κ ό ς "Γ μ ν ο ς, ο Κ ε ρ α υ ν ό ς (άν ένόη τουτο με την «ένσχον προς την πατρίδα όλιγοφρίαν.») ο Χα λ α σ μ δ ς Κ ό σ μ ο υ, ο Π ε ρ ι κ λ η ς "Α ν δ ρ ε ά δ η ς, το Ρ ί ο ν, και άλλοι πολλοί.

"Ας είναι συγχωρημένοι όλοι! Τα παιδιά της ηλικίας των δεν πολεμούν συνήθως. "Εχουν καιρόν να το δείξουν!

***

"Ερχεται τώρα ένας πολύ μεγάλος και πολύ περίεργος σωρός. Είνε, παιδιά μου, οι άτακτοι, οι ρέμπελοι, οι γνωμι άρι δε ς (όπως θέλετε να τους πητε) οι όποιοι δεν ταιριάζουν με κανένα, δεν πηγαινουν με κανένα από τούς παραπάνω σωρούς' αλλά καθένας στέκεται χωριστά, με το δικό του σφάλμα' δι' αυτούς τούλάχιστον κανέναν δεν είμπορεί να π'η ότι είναι τ ο υ σ ω ρ ο υ. Δείχνουν πρωτοτυπία' άλλ' υπάρχει και καλή πρωτοτυπία και κακή.

"Ο Φ ί λ α ν θ ο ς έστειλε την «μακροσκελεστέραν άπάντησιν». "Εχει σχεδόν 850 λέξεις — ο ίδιος τας μέτρησε, — ως να έπρόκειτο περί Διαγωνισμοϋ Διηγήματος. Και το σάλμα του είναι, ότι μίαν φοράν δεν έχαιρέτησε την "Ελληνικήν Σημαϊαν και εις την παρατήρησιν του θεϊου του την ώνόμασε — τρέμω να το γράψω — δίχρωμο παληόπανο!!! "Αλλά ο θεός του του έδωσε και εκατάλαβε με 850 λέξεις (άν και θα έπρωτιμούσα να του έδιδε 850 ζυλιές) και έτσι ήλθεν εις συναίσθησιν, εγονάτισε, έκλαυσε, κτλ. Νά σας πώ την αλήθειαν, παιδιά μου; δεν ήθελα να εύρισκετο "Ελληνόπουλον που να διεπράξε τέτοιο σφάλμα, μάλιστα εις ηλικίαν δώδεκα χρόνων' και προς τιμήν του Φ ι λ ά ν θ ο υ, υποθέτω ότι η ιστορία του είναι ψεύτικη διτι ποτέ δεν του συνέβη, και ότι την έπλανε δια να λάβη άφορμήν να γράψη με-

ρικά ώραία, που γράφει δια την σημαίαν μας...

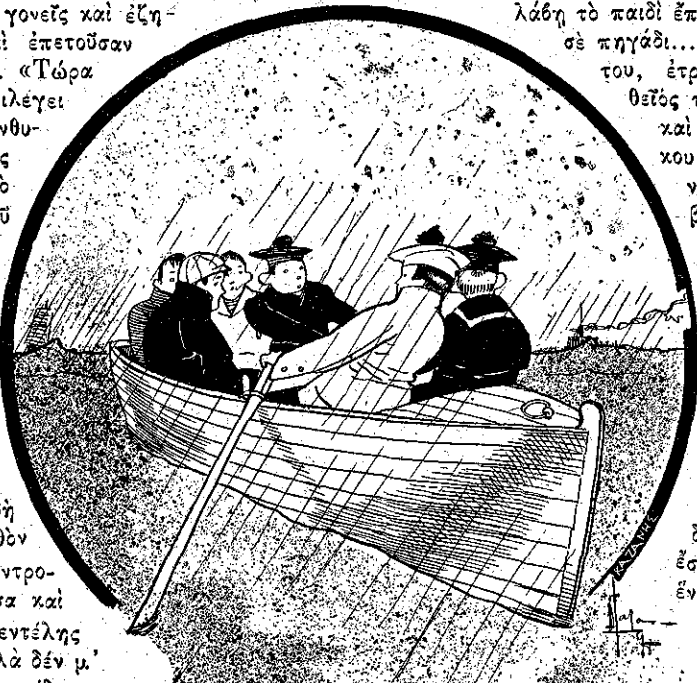
Μεγάλο σφάλμα έκαμε και η Θέλπουσα, αλλά όχι τόσο βαρύ... έπειτα δέν ήτο ακόμη ούτε έπτά έτών... έπειτα τδ έξομολογείται Θαυμάσια.

Μεγάλο σφάλμα έκαμε και η Θέλπουσα, αλλά όχι τόσο βαρύ... έπειτα δέν ήτο ακόμη ούτε έπτά έτών... έπειτα τδ έξομολογείται Θαυμάσια.

Τδ σφάλμα τής Νεαρās Καλλιτέχνης: Μίαν ήμέραν έπήγεν εις τδ Σχολείον άμελέτητη. Τήν βγάζει ο καθιγητής, και δια να δικαιολογηθί πού δέν ήξευρε τήν Ιστορίαν τής, έσκέφθη να του πη ένα ψεύμα, δηλαδή έτι ήτο άπουσα εις τδ παρελθόν μάθημα.

Η Ταχυδρομος Περιστερα μίαν φοράν, παρεπίστη από μίαν τής συμμαθήτριαν, — πολύ άμελή καθως φαίνεται, — άντιγραφή κρυφα μέσα από τδ βιβλίον, (πό, πώ, άνατριχιάς!) κατά τήν ώραν ένδς σχολικού Διαγωνισμοδ. Κατ' αυτόν τόν τρόπον ήπάτησε τήν διδασκάλισάν τής και τής έδωσεν άριστα' συγχρόνως ήπάτησε και μίαν φίλην τής, με τήν όποιαν έσυμμελετοϋσε και έπρεπε φυσικά να πάρη τόν ίδιον βαθμόν.

Η Έλαφος τών Δασών πάλιν ειχε μίαν πτωχήν συμμαθήτριαν, ή όποια τής έζήτητε να αναγνώση έν ευμορφον βιβλίον που ειχε μαζί τής, άλλ' εκείνη δέν τής τδ έδωσε... Η συμμαθήτριά τής δέν χάνει καιρόν, τδ πέρνει μόνη τής και... φεύγει. Καταθυμωμένη ή Έλαφος τών Δασών, τήν άλλην ήμέραν, τής απευθύνει σκληρότατα λόγια και τής λέγει ότι αυτό πού έκαμε ήτο «είδος κλοπής».

να χωρέση πώς ένα κορίτσι είμπορεί να πάρη ένα βιβλίον (έστω και δια να το αναγνώση) χωρίς να ζητήσει πρώτα και να λάβη τήν άδειαν. Δι' αυτό τδ σφάλμα τής άλλης μου φαίνεται μεγαλύτερον από τδ σφάλμα τής έξομολογουμένης.

Και πού να ιδήτε τί έπαθε μιά φορά ο Σκανδαλιάρης! Ήταν εις τήν έξοχη οίκογενειακώς και έπαικαν τδ κρυφτό. Μόνον επάνω εις τά δένδρα δέν είχαν τδ δικαίωμα να νεβαίνουν. Αλλ' ο Σκανδαλιάρης δέν άκούει από λόγια, και μιά στιγμή πού έκινδύνευε να πιασθί, άνεβαίνει και κρύβεται εις ένα δένδρον. Και έκρύφθηκε τόσο καλά πού όλίγον έλειψε να μή τον εύρουν ποτέ... Διότι ο κορμός του δένδρου ήταν κούφιος, και από ψηλά, χωρίς να το καταλάβη τδ παιδί έπεσε μέσα, όπως πέφτει κανείς σε πηγάδι... Εύτυχώς άκουσαν τής φωνές του, έτρεξαν, ο αδελφός του και ο θεός του άνέβησαν εις τδ δένδρον, και με τήν βοήθειαν ένδς σουρτούκου πού του έρριψαν, κατήρθωσαν να τον ανασύρουν και να τον βγάλουν έξω... Αν έχης όρεξι, κύρ Σκανδαλιάρη, παράκουσε και άλλη φορά τούς μεγαλύτερους σου και ξαναπέβα σε δένδρα πού έχουν τέτοιες φοβερές κούφιαλες.

Ο Μπάμ-Μπούμ έπερίπαιξεν ένα γέροντα, πού τον έρώτησε πού κάθεται ο ιατρός Χ., και άντι να του δείξη τδ στίτι, για να γελάση, έστειλε τόν δυστυχισμένον εις ένα άλλο... Εις τδ στίτι όμως αυτό έκατοικούσεν ένας πατρικός του φίλος, ο όποιος ύπεδέχθη τόν γέροντα, και επειδή ειχεν ιδί από τδ παράθυρον πώς τόν έπερίπαιξεν, έπροσκάλεσε τόν κύριον Μπάμ-Μπούμ και τον επέκληξε, όπως του ήξιζε, και τον ένουέτησε με τδ παράδειγμα τών αρχαίων Σπαρτιατών, πού, καθως ήξεύρετε, έσέβοντο τόσον πολύ τούς γέροντας, — και μόνον πού δέν του τράβηξε τδ αυτί... Τδ Άνθος τής Αύγης, μίαν ήμέραν, άντι να γυρίση εις τδ στίτι του άμέσως μετά τδ Σχολείον και να μελετήση, έπροτίμησε να υπάγη να διασκεδάση με μερικους φίλους του και να παίξη με τά χιόνια εις μίαν πλατείαν. Τδ βράδυ όμως έχασε τδ Θεάτρον, διότι ένψ οι γονείς του έπρόκειτο να υπάγουν και να τον πάρουν μαζί, αυτός έπρεπε να μείνη εις τδ στίτι δια να μελετήση. Μικρόν τδ σφάλμα του, βλέπετε, και ή τιμωρία ταχέα, καθως και ή μετάνοια... Διήγημα, και εικονογραφημένον μάλιστα, ή έπιστολή του Αύγερινου. Ακούσατε λιγάκι: «Είχα τήν έορτήν μου και ο μπαμπάς μου έπροσκάλεσε μερικους φίλους εις τδ τραπέζι' δι' αυτό ή κυρά Χρυτή — ή μαγειρίσσα, — ειχε να μαγειρέσση κάτι περισσότερο από τά συνειθισμένα. Τήν έλυπήθηκα τήν δυστυχισμένη πού έτρεχε παντού σαν σβούρα, και έπήγα να τήν βοηθήσω... Είχα φορέση μιά ποδιά τής και τής έφερνα ότι μου έζητοϋτε' δηλαδή ποτε τήν κουτάλα, ποτε κανένα πιάτο, κτλ. Έξαρνα μού καταβαίνει 'ς τδ κεφάλι ή ιδέα να τής παίξω παιγνίδι' και άντι να τής δώσω

το νερό, πού μου έζήτησε δια να χύση 'ς τδ φαί, τής δίδω τδ κρασί... Έσκασα από τά γέλια, όταν τήν είδα να το άδειάζη μέσα 'ς τδ σουκάκι... Α, πολυ κακός παραμάγειρος ο κύριος Αύγερινός! Ούτε στιγμή δέν θά τον ήθελα 'ς τδ μαγειρείο μου. Και καλά να πάθη! γιατί πού να σας τα λέγω τί έπαθε ύστερα, όταν έβγήκε από τδ στίτι δια να ποφύγη τās συνεπειάς τής κακής του άστειότητος, και έπήγε 'ς τήν παραλία, και έπεσε 'ς τδ νερό, κτλ. κτλ. Δυστυχώς τδ δεύτερον φύλλον τής έπιστολής έχει καή, και μόνον αυτοί οι στίχοι σώζονται:

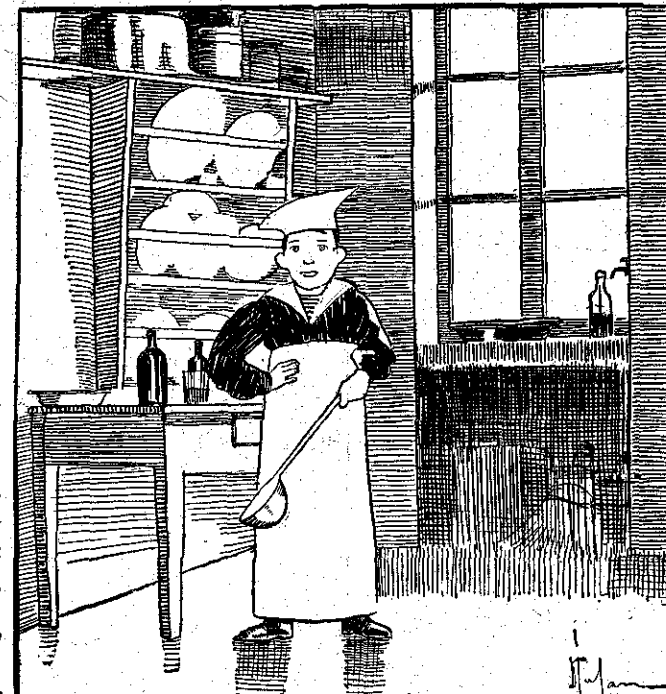
Επί τής έρωτήσεως αυτής τής Κυριακής Απήνησε μετά χαράς κ' εις ήρωα τής φακής, Ο έμπλεως νοίς Σιδρ Αύγερινός. Κ' αν θέλης, δίδεις κ' εις αυτόν κανέν μικρόν Βραβείο. Εί δ' άλλως υποκλίνεται, κ' όρεβουάρ και άντιο.

Χμ! Όρχιαν προσευχήν έκαμεν ο Τηλεκλείδης μίαν ήμέραν εις τδ Σχολείον, και καλά έπήρε δύο εις τά λατινικά!.. Αμέ ο Λυριχός Ποιητής πού ώρκισθη ψεύτικα εις τόν Θεόν;.. Αμέ ο Βασιλεύς τών Ανωθέντων πού έκτύπησε τήν αδελφήν του δι' άσημαντον πράγμα;.. Αμέ ή Ναυτοπούλα πού έκτύπησε τδ άλογόν τής — ένα άλογον «ήμερον, ώραιον, υπερήφανον, και κάθε άλλο παρά άλογον» — και τδ έκαμε νάρρωστηση από τήν λύπην του και να τήν κυττάξη με μάτι τόσον παρανοητικόν;.. Αμέ ο Ράς Αλόυλας πού έτόλμησε να κακομιλήση, εις τόν διδάσκαλόν του, διότι, δια τδ καλόν του βέβαια, δέν ήθέλησε να τον προβιάση;.. Αμέ ο Άνεμοστρόβιλος, μάτια μου, πού έθαμβώθη «από τδ μεγαλείον και από τήν έπισιμότητα τής καθολικής Έκκλησίας» και έσκέφθη μίαν φοράν ναλλάξη θρησκείαν και να γίνη καθολικός; από όλα τά πράγματα κ' ά σφάλματα τών άλλων, είδατε κανένα μεγαλύτερον από αυτό, πού μόνον κατά διάνοιαν διεπράχθη; Αμέ ή Μυλαίδη, πού έφθόνησεν ένα πλούσιον Όθωμανόν;.. Αμέ ή Αύρατού Εύξείνου πού δέν ήκουσε τήν μητέρα τής και έβγήκεν έξω μ' ένα φοβερό κρύο χωρίς έπανωφόρι, — ήθελε, βλέπετε, να επιδείξη τδ φόρεμά τής, — και έκρύωσε και αρρώστησε, και ανησύχησε και ελύπησε τόσον πολύ τούς άγαπημένους τής γονείς; (άχ, πόσα φιλάρεσκα κορίτσια δέν κάμνουν τά ίδια!) Αμέ ή Ίάνα πού τής έλειψε — καθως λέγει, — μιτ φορά μιά πεντάρα, και τήν έπήρε από τόν δίσκον μιάς πτωχής; (ψεύματα! δέν το πιστεύω! ποτέ δέν τδ έκαμεν αυτό ή Ίάνα' τδ έπλάσε μόνον, νομίζουσα ότι ήμεις θα βραβεύσωμεν τδ χειρότερον σφάλμα)... Αμέ τδ Κυματής Πριγκήπου πού έπίασθη μίαν φοράν με τόν αδελφόν του — μόνον μιά φορά; — και έκαμε τδ στίτι άνω-κάτω.

Μεγάλα και φοβερά σφάλματα όλα αυτά — και πολύ δύσκολα θά έσυγχωρούσα τούς άνωτέρω φίλους μας, αν δέν ένθυμούμην μίαν παροιμίαν πού λέγει: «Λάθος 'ξομολογη-

μένο — και μισουχωρεμένο.» Αλλά ακόμη ένα λόγο παραπάνω δια να συγχωρεθί έχει ο φίλος μας Ναύαρχος τής Βαρέλλας. Βαρό τδ άμαρτημά του' άλλα τδ έχθετε με τόσον άφελή, τόσον ώραϊον τρόπον!.. Τι εύτύχημα πού έσώθη ή έπιστολή του από τήν φωτιάν, και είμπορώ να σας τήν άντιγράψω έδώ δλόκληρην:

«Ήμουν μικρός, έπτά χρονών νομίζω 'ς τδ στίτι μας άκρα ήσυχία και λύπη έβατίλευε' ή γιαγιά μου ήτο άρρωστη βαρεία, και ή μαμμά μου έκλαιγε, έκλαιγε όλημερίς, διότι θά έχανε τήν μητέρα τής' ο καιμένος ο πατέρας μου δέν ήξευρε τί να κάμη δια να τήν παρηγορήση. — Έλα δώ, Νίκο, μου λέγει' πήγαινε αυτό τδ καλαθάκι 'ς τή γιαγιά σου' έχει μέσα ένα καλό πράγμα, πού τδ άγόρασα για κείνη 'ς τδ δρόμο. Αυτό έγινε πολλές φορές ώς τότε, και έγω είχα βαρεθί πιά να πηγαινω.

«Είχα φορέση μιά ποδιά τής και τής έφερνα δ,τι μου έζητοϋσε.» (Σελ. 352. Στήλ. 6'.)

— Ήν καταβάεις τά μούτρα σου, μου λέγει πάλι ο πατέρας μου, γιατί σα μεθαύριο δέν θάχης πιά γιαγιά, τότε θα καταλάβης τήν αξία τής. Εγώ πήρα τότε τδ καλαθάκι και έβγήκα από τδ στίτι' ήμουν όμως πολυ θυμωμένος, τάχα βάλη με δλους, με τή μαμμά, με τόν πατέρα, και προπάντων με τή γιαγιά.

— «Εί κ' αυτή, λέγω, ποτε να πεθάνη να γλυτώσω.» Έκείνη τήν ώρα αυτός ο λόγος δέν μου φάνηκε τίποτε, τώρα όμως τδ συλλογίζομαι και άνατριχιάζω. Πήγα τδ καλαθάκι 'ς τδ στίτι τής, και εκείνη με είδε και μου χαμογέλασε, γιατί δέν ήμπορούσε να μιλήση. Εγώ ούτε έγύρισα να τήν ιδώ, και έφυγα καταθυμωμένος. Μετ' δυδ' μέρες άκούω να κτυποϋνε νύχτα τήν πόρτα μας δυνατά, και σε λίγο βλέπω τήν μητέρα μου κλαυμένη και τόν πατέρα μου να φεύγουν από τδ στίτι.

— Τι είνε; έρωτώ τόν πατέρα μου. — Τίποτα, μου λέγει, κοιμήσου. — Πέθανε ή γιαγιά σου, μου λέγει τότε ή υπηρέτριά μας. Έαφνιάστηκα' μου φάνηκε πράγμα αδύνατο, και όμως πριν δυδ' μέραις, παρεκάλεσα να γίνη. Γέμισα τδ προσκέφαλί μου δάκρυα, συλλογίστηκα τδ λόγο πού είπα, και νόμισα πως για κείνο ο Θεός τήν έπήρε. Περιμένα να ζημερώτη, και ή νύκτα μου φάνηκε χρόνος, δλόκληρος. Τδ πρωτ' σηκώνομαι, με ντύνει ή υπηρέτριά μας και τρέχω γλήγορα 'ς τδ στίτι τής. Με πόσην προθυμίαν πήγαινα τότε, και με πόσο θυμό πριν από δυδ' μέραις! 'Στδ δρόμο συλλογίστηκα πάλι τδ λόγο πού είπα προχθές, και τά δάκρυά μου έβρεχαν τής πέτρας πού περπατοϋσα. Μπαίνω μέσα 'ς τδ στίτι και προχωρώ κατ' εϋθείαν 'ς τδ δωμάτιο πού ήτο τδ λείψανο. Εκεί έβασίλευε νεκρική σιγή. Είδα τή μαμμά και τή θεί μου να κλαίνε απαρηγόρητα: τή γιαγιά μου κίτρινη σαν τδ κερί τήν είχάν χαλωμένη μέσα 'ς τδ φέρετρο' τήν είδα και ή καρδιά μου σπάραιε... — Φίλησε τήν, μου λέγει ο πατέρας μου, και με πήρε από τδ χέρι να γονατίσω. — Συγχώρησε με, γιαγιά μου, καλή μου γιαγιά, ψιθυρίζω 'ς τ' αυτί τής, και τά δάκρυά μου πλημμύρισαν τδ πρόσωπό τής.

διεθύνησε το ρεύματός είχε μεταβλη-
θη. Δεν υπήρχεν αμφιβολία, ότι διεσχί-
ζαμεν πορθμόν, χωρίζοντα εἰς δύο κά-
ποιαν πολιτικὴν ἡπειρόν' ἐλυπούμενη δὲ
πολύ, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσεγ-
γίσωμεν εἴτε τὴν μίαν ὄχθην, εἴτε τὴν
ἄλλην. *)

— Τὸ μεγαλύτερόν μας δυστύχημα,
μοὶ ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκῦ, εἶνε
ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆς τῆς ὀμίλης. Δὲν ἤ-
ξεύρω πλέον ποῦ εὐρισκόμεθα. Ἀδύνα-
τον νὰ κάμω καταμέτρησιν μήκους καὶ
πλάτους, καὶ τοῦτο καθ' ἦν στιγμὴν ὁ
ἥλιος ἐτοιμάζεται νὰ μας ἀφήσῃ διὰ
πολλοὺς μῆνας.

— Δὲν δοκιμάζετε καμμίαν ἐξερευ-
νησιν διὰ τῆς λέμβου; ἐτόλμησα νὰ εἴ-
πω πάλιν.

— Ὅχι! Ὅθ' ἦτο ἀφροσύνη, τὴν
ὁποίαν δὲν θὰ ἔκαμν ποτέ. Ἄλλως τε
οὔτε τὸ πλήρωμα θὰ μου ἐπέτρεπε νὰ
τὴν κάμω.

Ὀλίγον ἔλειψε νὰνακράξω:
«Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας Οὐίλλιαμ μὲ
τοὺς συντρόφους του κατέφυγαν εἰς καμ-
μίαν γωνίαν αὐτῆς τῆς ἡπείρου; . . .»

Ἄλλ' ἐκρατήθη. Πρὸς τί νὰναξέσω
τὴν πληγὴν τοῦ δυστυχοῦς πλοίαρχου
μας; Διὰ νὰ παραιτηθῆται οὕτω πάσης
ἐρεύνης, δὲν σημαίνει ὅτι εἶχε πεισθῆ
πλέον ὅτι καὶ ἡ τελευταία ἐκείνη ἀπό-
πειρα ὅθ' ἦτο ὄχι μόνον κινδυνώδης,
ἀλλὰ καὶ ἀνωφελής;

Ἐν τούτοις ὑπῆρχεν ἀκόμη μία τε-
λευταία καὶ ἀμυδροτάτη ἐλπίς. Πιθανόν
ὁ πλοίαρχος νὰ εἶχε κάμη τὸν συλλο-
γισμὸν τοῦτον: «Ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ Γκῦ
καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον ἀναχωρήσῃ
ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, ἤρχιζε πλέον τὸ
θέρος. Πρὸ αὐτῶν ἐξετείνετο ἀπαγῆς
θάλασσα, διασχιζομένη ὑπὸ τῶν ἰδιῶν
γοτιοανατολικῶν ρευμάτων, τῶν ὁποίων
τὴν ἐπίδρασιν εἶχομεν ὑποστῆ καὶ ἡ-
μεῖς, πρῶτον μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀ λ β ρ ἄ ν ο υ,
εἶτα δὲ ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου. Ἄν
λοιπὸν ἡ λέμβος των δὲν ἐναυάγησε,
ἄλογον εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἠκολού-
θησε διεθύνησιν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰδι-
κὴν μας, ὅτι διήλθε κ' ἐκείνη τὸν εὐ-
ρὺν πορθμόν, τὸν ὁποῖον διηργόμεθα καὶ
ἡμεῖς, ὅτι ἐπροχώρησε πρὸς βορρᾶν,
καὶ διαπεράσασα τὸ παγόφραγμα, κα-
τώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πολικοῦ κύ-
κλου, — ὅτι τελοσπάντων ὁ Οὐίλλιαμ
Γκῦ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἠτύχησαν νὰ
συναγθῶσιν κανὲν πλοῖον, τὸ ὁποῖον
τοὺς ἐπανέφερον εἰς τὴν πατρίδα;

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μελὸς Fr. Schubert: "Leise flehen meine Lieder,,")

Στρογγυλὸ τὸ φεγγαράκι
Πάνω ἀπ' τὸ βουνό,
Μυρωμένο τ' ἀεράκι
Τὸ νυχτερινό.

Τὸ χυτὸ ἀσπὶμ πέφτει
Γύρω καθαρὸ,
Κ' ἐν' ἀτέλειωτο κατρέφτη
Κάνει τὸ νερό.

Σιωπὴ, βαθιὰ, γαλήνη,
Μοναχὰ φιλιὰ
Μαλακὸ τὸ κύμα δίνει
Στὴν ἀκρογιαλιά.

Τὸ χωριὸ πάνω 'ς τὸν βράχο
Τὸν ψηλὸ σκυρτό,
Μιάζει μάρμαρο μονάχο
Στὸ βουνὸ σκαρφό.

Ἡ βαρκούλα περιστέρι
Κάτασπρο πετᾶ
Ποῦ πηγάζει; ποῖός το ἔρει;
Μὰ καὶ ποῖός 'ρωτᾶ;

Ὅπου γύρω κι' ἂν πηγαίη,
Ἴδια ἡ χαρὰ,
Ἡ μαγεία εἶνε χυμένη
Σ' ὅλα τὰ νερά.

Τί γλυκεῖα καὶ μυρωμένη
Τί χρυσὴ βραδυά!
Πῶς ἀνοίγει εὐτυχισμένη
Κάθε μιά καρδιά!

Μ' ἄρκετὰ ἔχομε ψάλῃ,
Κάλλια σιωπῇ
Τέτοια οὐράνια, θεῖα κάλλῃ
Γλῶσσα πῶς νὰ πῆ!

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 340)

«Φαίνεται, ἐξακολούθησεν ὁ κ. Γαζῆς»
ὅτι τὸ πλοῖον θὰ κατεποντίσθῃ αὐτανδρον,
ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς, κανεὶς δὲν ἤξεύρει.
Καὶ ἡ προμάμμη μου ἐπερίμενε, μὲ τὴν
ἐλπίδα πάντα, ἕως οὗ ἐγύρισεν ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴν ὁ Λαφαγέτης, τὴν ἐπε-
σκέφθη ὁ ἴδιος καὶ τῆς εἶπεν ὅτι ὁ Ἀ-
σ τ ρ ο λ ἄ β ο ς ἐγάθη. Τὸν εἶδαν,
λέγει, ποῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὰς ἀκτᾶς τῆς
Βρετάνης, ἀλλ' ἀπὸ τότε δὲν ἐξεναφάνη
πιοθενά.

— Ἄ! τὸ εἶδα ἐγὼ τὸ πλοῖον ποῦ
ἐβούλιαξε! ἀνέκραξε τότε ὁ Γιαννάκης.
Μᾶς ἔστειλε μάλιστα ἕνα σωρὸ πράγ-
ματα: γαλέττες, βούτυρο, φορέματα...

— Σιωπῇ, εἶπεν ἡ Μηλιά. Πῶς ἐ-
τόλμησες νὰ διακόψῃς τὸν κ. Γαζῆν;

— Δὲν το ἔκαμα γιὰ κακό, εἶπεν ὁ

Γιαννάκης. Ἦθελα νὰ του δώσω πλη-
ροφορίαν διὰ τὸν πρόπαππὸν του. . .

— Ὁ σκοπός σου ἦτο καλός, Γιαν-
νάκη μου, ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος. Ὁ
Ἀ σ τ ρ ο λ ἄ β ο ς ὅμως πού σας
λέγω, ἐναυάγησε εἰς τὰ 1766 καὶ τώρα
ἔχομεν 1869. Ἐννοεῖς λοιπὸν πολὺ κα-
λά, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶδες τὸ
ναυάγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγάθη ὁ πρό-
παππός μου!

— Ὅμως τὸ κουτί ποῦ βρήκαμε ἦ-
ταν τοῦ προπάππου σας. . . Καὶ γιὰ νὰ
εἶνε δικό του, θὰ πῆ ὅτι ἦταν μέσα 'στὸ
πλοῖο ποῦ ἐβούλιαξε. . . καὶ ἐπειδὴ ἐ-
μεῖς εἶδαμε νὰ βουλιάξῃ ἕνα πλοῖο,
πρέπει νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ ἴδιο. Ἀλήθεια,
Μηλιά;

Καὶ ὁ μικρὸς τὰ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ τό-
σῳ σοβαρὸν ὄρος, μὲ τόσῳ κωμικὴν πε-
ποίθησιν, ὥστε μὲ ἄλλην τὴν σοβαρότητα
τοῦ θέματος, ὄλοι ἐγέλασαν, — ἐκτὸς
τοῦ νοικοκυρῆ.

— Καλὰ, ἄφησε τώρα νὰ μιλήσῃ ἡ
ἀδελφὴ σου. Ὑστερα θὰ σου δώσωμεν
νὰ ἐννοήσῃς πῶς ἐγένεν αὐτὴ ἡ ἱστο-
ρία. . . ἀπ' οὐ πρῶτα τὴν ἐννοήσωμεν
ἡμεῖς. . . Λέγε, λοιπὸν, Μηλιά, πῶς ἠβ-
ρατε τὸν θησαυρόν;

— Μέσα 'στὸ Μεγάλον Βράχο, εἶπεν
ἡ Μηλιά, καὶ τὸν ἀνεκάλυψα ἐξ αἰτίας
τοῦ γλάρου. Τώρα βρίσκεται φυλαγ-
μένος 'ς τὴ σπηλιά. Ὅθ' ὑπάγω νὰ
τὸν πάρω καὶ νὰ του δώσω εἰς τὸν κ.
Γαζῆν.

— Καὶ πόσον, λέγεις, ἀξίζει αὐτός ὁ
θησαυρός; Ἀνδρέα; ἠρώτησεν ὁ κ. Δού-
μνης.

— Ὁ πρόπαππός μου ὑπελόγιζεν εἰς
δύο ἑκατομμύρια τὴν ἀξίαν τῶν πετρα-
διῶν, χωρὶς τὸ κουτί.

— Δύο ἑκατομμύρια! Τότε λοιπὸν
πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως αὐριον. . .
Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ προφύλαξιν,
διὰ νὰ μὴ μας πάρουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ
μὴ σας διαφιλονεικήσουν τὸν θησαυρόν
. . . δηλαδὴ τὸν θησαυρόν σου, φίλ-
τατε Ἀνδρέα!

— Ὅχι δά, τώρα πλέον δὲν εἶνε ἰδι-
κός μου' ἀνήκει εἰς ἐκείνους, ποῦ τον
εὐρήκων.

— Ἀστείευσθε βέβαια, κύριε! εἶ-
πεν ἡ Μηλιά. Ἴδικά σας εἶνε ὄλα.

Ὁ κύριος Γαζῆς ἐμειδιάσεν, ἀντὶ νὰ
παντήσῃ.

— Ἐννοια σας, κύριε Γαζῆ, καὶ θὰ
σας δώσωμε τὰ μισὰ, εἶπε μὲ σοβαρό-
τητα ὁ Γιαννάκης. Εἶνε τόσα πολλά,
ποῦ φθάνουν καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς.

— Νὰ συμβιβαστικὸς ἀνθρώπος! εἶ-
πεν ὁ κ. Δούμνης. Ἄς εἶνε! πᾶμε
πρῶτα νὰ πάρουμε τὸ κουτί, καὶ ὕστερα
βλέπουμε τί θὰ γίνῃ.

— Πόσα χρήματα εἶνε τὰ δύο ἑκα-
τομμύρια; εἶνε πολλά; ἠρώτησεν ἡ
Μηλιά τὸν κύριόν τῆς.

— Πάρα πολλὰ φαντάσου ὅτι φθά-
νουν νὰγοράσῃ κανεὶς τρία κτήματα σὰν
τὴν Λάνδη! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμνης.

— Τί λέτε! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά.
Καὶ εἶνε δυνατόν ποτέ νὰ κρατήσωμεν
τόσα χρήματα; νὰ κλέψωμεν τὴν πε-
ριουσίαν τοῦ κυρίου Γαζῆ; Πῶς; δὲν
εἶνε ἡ περιουσία τοῦ πάππου σας; . .
ποῦ θὰ τὴν ἄρῃεν εἰς τὸν πατέρα σας;
. . . Ἄ, ὄχι! ἐμεῖς δὲν ἔχομε νὰ κά-
μουμε διόλου!

— Καὶ πότε θὰ φύγωμε λοιπὸν; ἠ-
ρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀῦριο τὸ πρῶν εἰς τὰς ἑννέα, ἀ-
πήντησεν ὁ κ. Δούμνης, καὶ πρέπει
νὰ ἐτοιμάσετε ἀπὸ τώρα ὅτι χρειάζε-
ται διὰ νὰ πάρετε μαζί σας. Ἀκουσες,
Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὄλα.
Προπάντων προσπάθησε νὰ ἐνδυσθῆ
κατὰ τρόπον που νὰ μὴ σας γνωρίσῃ
κανένας—ἂν καὶ μόνον νύκτα θὰ ὑπά-
γωμεν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Εἶπέ
εἰς τὴν κυρίαν Πολυξένην, ἂν ἔχῃ καί-
ρόν, νὰ σου κάμῃ ἕνα καπέλο μὲ πέ-
πλον. Ὅθ' σε περάσω ὡς ἐγγονὴν μου
καὶ ἔτσι δὲν θὰ σε γνωρίσουν.

— Κ' ἐγὼ ἔχω ἕνα σχέδιο περιφη-
μο, γιὰ νὰ μὴ με γνωρίσῃ κανένας!
μὰ κανένας! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Γιὰ νὰκούσωμε!

— Ὅθ' ἔλθῃ μαζί μας καὶ ὁ Ζοζὸς;

— Ἐννοεῖται.

— Τότε λοιπὸν ἐτελείωσε! Ὅθ' τον
βάλω νὰ μου βᾶψῃ τὸ πρόσωπό μου μὲ
τὴ μπογιά του, καὶ θὰ περάσω γιὰ
παιδί του!

Ὅλοι ἐγέλασαν πάλιν ἐκτὸς τοῦ Γιαν-
νάκη.

— Λοιπὸν νὰ πάγω νὰ φροντίσω;

— Πήγαινε. Εἶσαι ἐλεύθερος ὡς
αὐριον.

*

Τὸ πρῶν, μία μεγάλη ὀδοιπορικὴ ἀ-
μάξα, μὲ τέσσαρα δυνατὰ ἄλογα, ἐπερί-
μενεν εἰς τὸ προαύλιον τῆς Λάνδης.
Πρῶτα κατέβη ὁ κύριος Δούμνης, κρα-
τῶν ἀπὸ τὸ χερί τὴν Μηλιάν, μ' ἐνδυμα-
σίαν μικρὰς δεσποινίδος. Ἐνα στρογγυ-
λὸν ψάθινον καπελλάκι, μὲ κόκκινην
ταινίαν, τῆς ἤρχετο ὠραιότατα καὶ ἐ-
δειχνεν ἀκόμη πλέον εὐμορφα τὰ λεπτὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς. Ἡ-
κολούθει ὁ κύριος Γαζῆς, καὶ τελευ-
ταῖος ὁ Ζοζὸς, μὲ μεγάλην σεβαρό-
τητα, διότι δὲν ἦτο μόνος. . . Ἐκρατοῦ-
σεν ἀπὸ τὸ χερί τὸ παιδί του: ἕνα
τέλειον ἀρακάκι, μὲ πρόσωπον πλέον
μαῦρον καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν του, καὶ τόσῳ
γαλιστερόν, τόσῳ κωμικόν, ὥστε μόλις
τὸν εἶδεν ὁ κ. Δούμνης, τὸν ἔπιασεν
ἕνα γέλιο δυνατόν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ
καθῆσῃ εἰς ἕνα σκαλοπάτι. . .

— Καὶ ποῦ θὰ τοποθετηθῆς, Γιαννάκη;
τὸν ἠρώτησεν. Ὅχι! βέβαια μέσα 'στὸ
ἀμάξι, μαζί μας, γιατί θὰ μας λερώσῃς.

— Ἐμένα δὲν με μέλει, εἶπεν ἡ
Μηλιά. Ὅθ' πάρω καὶ τὸν ἀδελφὸ μου
κοινὰ μᾶ.

— Ἄ, Μηλιά! δὲν εἶμαι πειὰ ὁ ἀδελ-
φός σου' τὸ ξέχασες; Ἐπειτα ἐγὼ θέ-
λω νὰ καθῆσω 'στὴ σάρπα, μὲ τὸ Ζοζὸ.
ἂν μου δίδῃ τὴν ἄδειαν ὁ κύριος.

— Τὸν πέρνεις, Ζοζὸ;

— Ἀκούτ' ἐκεῖ! καὶ μήπως δὲν εἶνε
τὸ παιδί μου; Δὲν βλέπετε πῶς μοῦ
μοιάζει; . . Τὸν πέρνω, κύριε. Το κά-
θισμα εἶνε ἄρκετὰ μεγάλο, καὶ χωρεῖ
ἑμᾶς τοὺς δύο καὶ τὸν Πέτρο. (Ὁ Πέ-
τρος ἦτον ὁ ἀμαξηλάτης, πολὺ ἀρωσιω-
μένος ὑπρέτης, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Δού-
μνης εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.)

— Ἄς εἶνε. Μὰ γιατί τόσῳ βᾶψιμο;

— Μὰ δὲν τα εἶπαμε, κύριε; Γιὰ
νὰ μὴ με γνωρίσουν 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ
Πλωμανάκι.

— Ἄ, καλὰ.»

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κυρία Δούμνη καὶ
ὁ Ἰούλιος εἶχον καταβῆ καὶ αὐτοὶ διὰ
νὰ ἰδοῦν τὴν ἀναχώρησιν.

— Δὲν θὰ με πάρετε λοιπὸν κ' ἐ-
μένα μαζί σας, θεῖ; ἠρώτησεν ὁ Ἰού-
λιος, πολὺ δυσηρεστήμενος.

— Ὅχι, παιδί μου! αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν
ταξιδεύω γιὰ δικὴ μου δουλειά' καμ-
μίαν ἄλλη φορὰ μάλιστα.

— Καὶ θὰ λείψῃς πολλὰς ἡμέρας;
ἠρώτησεν ἡ νύμφη

— Ποῖός ξεύρει! . . Μοῦ ἄρρεσε ἀνέ-
καθεν νὰ ταξιδεύω, καὶ ἴσως μοῦ ξα-
ναέλθῃ πάλιν αὐτὸ τὸ γούστο! προσέ-
θεσεν ὁ κ. Δούμνης μειδιῶν. . . Λοι-
πὸν, χαῖρε, ἀγαπητή μου Ἀμαλία! κα-
λὴν ἀντάμωσιν, Ἰούλιε! . . Πέτρε, ἐμ-
πρός!»

Καὶ ἡ ἀμάξα ἐξεκίνησε. . . Τὰ ἄλογα
ἔφευγαν μὲ καλπασμόν, καὶ ἡ σκόνη
τὴν ὁποίαν ἐσήκωναν, ἐσκέπαζεν ὡς
σύννεφον καὶ ἀμαξάν καὶ ἐπιβάτας.

— Λοιπὸν, Μηλιά, σοῦ ἄρσει; ἠ-
ρώτησεν ὁ κ. Δούμνης.

Ἄντι ἀπαντήσεως, ἡ μικρὰ ἐπῆρε
τὸ χερί τοῦ κυρίου τῆς καὶ το ἐφίλησε.

— Πέ μου λοιπὸν τί σκέπτεσαι' ἠ-
θελα νὰ ἤξευρα. . .

— Σκέπτομαι τόσα πολλὰ πράγματα,
κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά, σὰν νὰ ἄ-
νοιξε μέσα 'στὸ κεφάλι μου κανένα κλου-
βὶ καὶ νᾶψῃε νὰ ἐβγουν χίλια πουλιά. . .

— Πέ μου λοιπὸν τί λογιῆς εἶνε αὐ-
τὰ τὰ πουλιά;

— Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ
μοῦ φαίνεται πῶς κ' ἐγὼ εἶμαι πουλί,
πῶς ἔχω πτερά, πῶς πετῶ ἐπάνω ἀπὸ
τὰ μέρη ποῦ ἐπεράσαμεν τὴν ἄλλην
φορὰ ἐγὼ καὶ ὁ Γιαννάκης. . . Ἐναβλέ-
πω μὲ τὴ φαντασία μου ὄλα τὰ πρόσω-
πα, καλὰ ἢ κακὰ, ποῦ ἀπαντήσαμε
'στὸ δρόμο, ἢ μας ἐδέχθησαν εἰς τὰ
σπίτια των. . .

— Ἄχ, πῶς ἠθελα νὰ ξαναἰδῶ τὴν

κυρία Μαρία καὶ τὸ φίλο μου τὸν Πε-
τράκη, γιὰ νὰ του δώσω τὸ μισόφραγκο
πού μοῦ ἐδάνεισε. . . εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ λέγεις; ἠρώ-
τησεν ὁ κ. Δούμνης τὴν Μηλιάν.

— Εἶνε ὁ Ἐνωμοτάρχης ποῦ μας
συνέλαβε, κύριε. Ἡ γυναῖκά του καὶ
τὰ παιδιὰ του μᾶς ἐδειξαν τόσην καλω-
σύνην! Τὸ χωριὸ των δὲν εἶνε μακρὰ
ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἔπεται συνέχεια.] ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΡΙΣ

Βραβευθεῖσα εἰς τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν
τῆς Διαπλάσεως.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Τὸ πυρότριχο λεοντάρι
μὲ τὴ χαίτη τὴν ξανθιά,
ἔχει δύναμι, ἔχει χάρι
κ' ἔχει ἀρρενωπὴ εὐμορφία.

Ἡ ματιὰ του ἀστροπολάμπει
μέρα-νύχτα δπου φανῇ,
κι' ἀντηχοῦν βουνὰ καὶ κάμποι
τὴ βαριά του τὴ φωνή,

Ὅπου, τρέχοντας, διαβαίνει,
δπου, φεύγοντας, πατεῖ
μὲ τὴ χαίτη ἀνεμομένη
καὶ μ' οὐρά καμαρωτή!

Καὶ 'ς τὸ διάδα του ἀχνάρια
ψόβου ἀφίνουε 'στὴ γῆ
τάτσαλένια του ποδάρια,
τὰ θεριὰ σὰν κυνηγῆ!

Τέτοιο ζῶο, μὲ τόση χάρι
ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλῆα
τῶνομάζουεν μὲ καμάρι
ὄλα τάλλα; Β α σ ι λ ε ι ἄ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

*) Ὁ ὀγκοπάγος ἔπλεε διὰ τοῦ Πορθμοῦ τῆς
Ἰάνας. Ἀπαραιτήτων εἶνε νὰ ρίψῃ ὁ ἀναγνώ-
στης ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Χάρτου τοῦ Νοτίου
Πόλου, δημοσιευθέντος εἰς τὸ 30ὸν φυλλάδιον.

μίαν τοιαύτην; δὲν πιστεύω!) Ἀεροναυτοπούλα (βέβαια, πρέπει νὰ γράψῃ καὶ τὴν λύσιν ἐκάστης Ἀσκήσεως ἑλαβὼν τὰς λύσεις σου, ἀλλ' ἂν ἦσαν ὀρθαί, θὰ το ἴδῃς εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Ὀχρὰν Σελήνην (δὲν ἦτο ἀνάγκη, ἀγαπητή μου, νὰ λυπηθῆς τόσον μήπως δὲν γνωρίζω πῶσον με ἀγαπᾷς;) Ἰρυσάετον καὶ ἀδελφούς (ἔστειλα τὸ 40ον, δὲν ἔγω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω.) Ν-Ι Καρρῶν, Ἐθνηκὸν Ἰμνοῦ Ἀσιμαγον Α. Μαλαμίδην, Τελευταίαν Χελιδόνα (ἐκαμῆς πολὺ καλὰ ἐνὰ μὴ το κουνήση, κ' ἔγω τὸ ἴδιον θὰ ἐκκνῶ.) Μικρὸν Διάβολον, Μιχαήλ Η. Παρασάκην, (ἔστειλα) Πάλλουσαν Καρδίαν (γαίρω πού ἔνινε καλὰ.) Νυκτοκόρακα, Ἐρμίουνη Τ. Τολιοπούλου, Δρομέα Φειδιππίδην (φαντάζομαι καὶ εἰ καμᾶρι, τώρα μετ' τὴν νέαν γυμνασιακὴν σπολὴν) Γ. Α. Κορκαλίδην, Ἡρώα τῆς Σύρου (καὶ διατὶ νὰ μὴ τὰς γράψῃς σύ;) Γλυκίαν Ἀγάμησιν (βεβαίως, ἀφ' οὗ εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσον καιρὸν, οἱ φίλοι μου θὰ σ' ἐλησμονήσῃν.) Ἐλληνοκὸν Διόθημα, Γ. Α. Ἀλοῦπην (ἔστειλα) Γλυκὸ Φιλάκι (πολὺ περιεργὸν ὄνειρον, ἀλήθεια, ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ το ἐπαληθεύσῃς!) Σαπφῶ Α. Ἐρνώλη (ἔστειλα τὸ 29ον, διατὶ δὲν λαμβάνεις μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων; Ἰδὲ τοὺς ὄρους εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Ἰου φύλλον.) Διχάμαλον Χελιδόνα (φαντάζου νὰ ἐμάνθῃεν ὁ Ἀνεμοστρίβιλος ἐπὶ τὸν ἐπρόδον σὲν ὁ φάκελλος, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον ὑπῆρχε τὸ ἄνωμα τοῦ πατρὸς του—διὰ τὸ ὅποιον ἐβεβαίωθη ἀπὸ τὰ ἀρτικά του, καὶ ὅπως σὲ βεβαίωθ' ὅτι δὲν εἶνε υἱὸς τοῦ πατρὸς του!) Ἰριδα (ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα τόσον διὰ πληροφορίας.) Βασ Η. Βασιλείου, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας, (βλέπεις τῶνά σου εἰς τὴν Στὴλὴν Τμηγῆ, ἀρα τί ἔλαβα!) Στήριγμα τῆς Μητρὸς (πολὺ ἐλυπήθην δι' ἅσα μοῦ γράψῃς περὶ τῆς θείας σου!) Δίρκ Πέτερς (τότε νὰ στείλῃς ἓν τετράδιον εἰς με τὸ ἄνωμά σου, εἴτε μετ' τὸ ψευδωνυμὸν σου, ἢ, ἂν θήλῃς νὰ φανερωθῆς ἐντελῶς, καὶ μετ' τὸ ἴδιον) Γιὸν τῆς Νυκτὸς (ἐλήθησαν.) Ἱστορὸν Σύμιαχον, Ἀερίστατον, Κωνσ. Ν. Ἀλεξίουπουλον, Κελαδίτταν, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου

Ὁ γάρη; τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν οἰκονομολογῶν, πηλίζεται ἐν τῷ Γραφεῖον μου εἰς φανίλλου, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

640. Δεξιόγραφος.

Εἶμαι πρόσωπον ἀρχαῖον, ξένον καὶ βασιλικόν. Ἄν εἰς δύο με χωρίσῃς, εὐκόλα θὰ σχηματίσῃς Ἐν ἐπίρρημα κ' ἔν ζωὸν ἔχει τῶσω καθαρόν.

641. Στοιχειόγραφος.

Ἐν τετράποδον ποῦ τρέχει καὶ ποῦ δύσκολα τὸ φθάνει

Καὶ ἂν ἦσαι ὁ πῶς ταχῆς, Ἄν τὸν τράχηλον τοῦ ἀλάτῃς τότε ἀκίνητον τὸ [κάνει

642. Τονόγραφος.

Ἄν ἀπάνθρωπον σκληρὸν Παροξυσμὸν, Μέλος σου ἐκ τῶν διπλῶν Ὄσνὰ σχηματίσῃς.

643. Ἀναγραμματισμός.

Μὰ λέει ἓνα ἐπίρρημα Ἀνάποδα διαβάζεις Καὶ βασιλέα στρατηγὸν Σιγὰ ἔστη μέση βγάσεις.

644. Αἶνιγμα.

Γέρος δὲν εἶμαι καὶ μακρὰ, κάτασπραῖα γένεια, Θυμῶδες, χονδροκέφαλος, μ' ὄφι χαλκωματένια... Ποῦ τὸ μαχαίρι ἂν ἐπερνεῖ νὰ τὴν κακοποιήσῃς, Ἄτθονο δάκρυ ἔστη στιγμή θὰ σ' ἔκανα νὰ χύσῃς.

645. Μωδαϊκόν.

Ὁ Ἄλθρανος καὶ ὁ Τζέμ Βίστ (μὰ ὄχι ὁ πλοῖ- [αρχος Δαν Γκῶ])

Ὁ Χόλτ, ὁ Χούντ, ὁ ναύτης Σιέρν, πρὸς δὲ [τοῦ Ζώρλιγκ τὸ Πουγγί, (καὶ ὄχι αὐτό.) Οὐρλιγκερλὴς, Χάρδης, ὁ Ἀρλίπ, [κ' ἡ Ἰάνα,

Κί' ὁ μαῦρος Ἀρχιερέμειρος ποταν ἔτῃν τέχνη [μόνα

Δανείζου τὰ τυστατικά καὶ σὺ πεῖα τότε, φί- [λε μου,

Ὅλ κίμης ἓνα γνωμικόν, ποῦ σάν το εὔρης [στειλέ μου.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀρναυαυροῦ Θεμιστοκλέους

646. Μυθολογικὴ Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα Θεοῦ.

★+★ = Θεῖ

★★+★★ = Ἐσθέρ

★★★+★★★ = Θεῖ

★★★★+★★★★ = Ἡρώς.

647. Ἀκανόνιστον

★★Λ★★ Νάντικατασταθού, οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγιώσκοντα ὀριζωντίως τὰ ὀνόματα ἑπτὰ πόλεων

★★★Λ★★★ τῆς Ἑλλάδος

648. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Νῆσος.

2 6 7 = Νῆσος.

3 4 3 6 7 = Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.

4 3 6 7 = Μέλος τοῦ σώματος.

5 6 2 3 6 7 = Νῆσος θαλασσοπόρος.

6 3 6 2 6 7 = Ἐπίθετον.

7 6 5 4 3 6 7 = Ἑλλην ποιητής.

649. Σύνθεσις Διξέων.

Διὰ τῆς καταλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν, σχηματίσων τὰ ὀνόματα πέντε ζώων :

αι, γω, θη, κα, κίος, κο, κος, λας, λος, μη, να, νε, ος, πι, υ.

650—652. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ πέρρη διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κῆτος.

2. Ὁ σῖτος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ βρομίη.

3. Ὁ πῖλος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ στέμμα.

653—655. Ἀστέια Παροξάματα

1. Ὁ λύων τοὺς ἐρήμους εἶνε ἅγιος.

2. Ὁ νοῦς ἔχει κρέατα

3. Ὁ Λῆ τρέφεται εἰς εἰκοσιτέσσαρας χώρας.

656—659. Δογοπαίγνια.

1.—Πόσας χεῖρας ἔχει ἡ χίρα ;

2.—Ἐκτὸς τοῦ Ἰακώβ, ποῖος ἄλλος λέγει ὅτι εἶδε κλίμακα ;

3.—Ποία τροπὴ εἶνε σάν πρῖνι ;

4.—Ποία εἰκὼν εἶνε ὀμοία ;

660—664. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις :

Λάϊος, κρατῶ, θροῦς, Δαρτεῖος, ἔλαφος.

665. Ἑλληνοπόυμφωνον.

σου-ου-ραου-αι-ωα-ερα

666. Φωνεντόλιπον.

π-κ-ς-τ-χ-φ-κ-τ-γρτ.

667. Γρίφος.

ΕΙ αααα ε ε

Φανή αααα Σ ε Χ ε κάκει ΔΣ

Η αααα ε ε

ΛΥΣΕΙΣ

643. Μύκνος (μῆ, κῶνος).—479. Ἄντρον, ἄστρον.—480. οὐλία (ἴου-λα)-481. Ὁ Κόσμος ἢ τὸ Σύμπαν.

482. Γ 483. Δ Ε Ω Ν

Α Ε Ι Σ

Κ Ω Μ Ο Σ Ω Ν

Σ Ν

484. Α Ι Α Σ (τὸς ὠρΑΙΑΣ)

Ι Α Β Α (νὰ ΔΙΑΒΑ(ω))

Α Β Ε Λ (πρὸς Δ ΒΕΛ(τιστα))

Σ Α Δ Η (ὡς Α ΔΗ(θῶς))

485. ΔΟΥΝΑΒΙΣ οἶνος, ὕαινα, ναός, Αἶνος, βοβαί, ἴος, σὺς.—486—487. 1, γοῖρος, γοῖρον, χεῖρον, χῶρον, χῆρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος, 2, Κάπρος, κόπρος, κόπος, τόπος, τύπος, Τύρος, ταῦρος.—488. Ἐν ἐρωτηματικόν.—489. ΒΕΡΝ (1, λακώβ, 2, ἐνθαδε, 3, ἦπαρ 4, Πλουτοῖν)—490. ΑΜΥΝΤΑΣ (Ἄνω, Μετὰ, Υπερμονή, Νωθρός, Τμημα, Ἀνδρείος, Σορός).—491. Ἐστὶ δικῆς ὀφθαλμός, ὅς τὰ πανθ' ὄρα.—492. Ὁραῖότερον ἀνάγνωσμα τοῦ περιοδικοῦ μας ὑπάρχει;—493. Οἱ καλοὶ φίλοι ἐν τῇ δυστυχίᾳ διακρίνονται.

ΠΡΟΑΣ Ἐξεδόθη

Ἐξεδόθη Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ANDRÉ LAURIE

καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε συμπεριληφθέντων ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῃ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κατὰ μετάφρασιν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ Μετὰ προλογὸν ἐπὶ ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Καλλιτεχνικώτατος Τόμος ἐκ 380 σελίδων ἐπὶ ἀρίστῳ χαρτῶν, κοσμοῦμενος δι' 25 λαμπρῶν εἰκόνων.

(Πρὸς ὁ Νικίου ἐτυπώθη διὰ στοιχείων ὕλως καινουργῶν ἐκ τοῦ χυτρίου Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, πρώτῃν φοράν χρησιμοποιοῦντων πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου.)

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδενον . . . . φρ. 3.50

Χρυσόδενον . . . φρ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἑξαετηρικοῦ δραχ. 7.—Ἐξαετηρικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτιστρῶν

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 46

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια ἴδε σελ. 355)

Διόλου δύσκολον νὰ ὑπέθετε καὶ νὰ ἤλιπε τοιοῦτό τι ὁ πλοίαρχός μας καὶ ἂν δὲν εἶπε τίποτε ἕως τώρα, ἴσως ἐφοδεῖτο νὰ μὴ τον ἀπογοητεύσουν, ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτὸν τὰσθενῆ μέρη τοῦ συλλογισμοῦ του. Καὶ ἦτο πραγματικῶς πολὺ παρακινδυνευμένος. Διὰ τοιαύτην σωτηρίαν ἀπῆρτετο συρροὴ ἐκτάκτως εὐτυχῶν περιστάσεων. Καὶ αὐτὸς ὁ αἰσιόδοξος ναύκληρός μας, πρὸς τὸν ὅποιον ὠμίλησα περὶ τούτου, μοὶ εἶπεν :

— Ὅλα συμβαίνουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, κῆρις Ζώρλιγκ !.. Ἄλλ' αὐτὸ πού μου λέτε ... τί νὰ σὰς πῶ ! μοῦ φαίνεται τόσῳ δύσκολο !..

Θέλετε δηλαδὴ νὰ παραδεχθῶ πῶς ὁ Οὐίλλιαμ Γκῶ καὶ οἱ ἄλλοι μπορεῖ νὰ πίνουν αὐτὴ τὴ στιγμή οὐσίαν σὲ κανένα καπηλεῖο τοῦ Χάρτ Τρούν ! ἔ ; Εἶνε τὸ ἴδιον σάν νὰ μοῦ λέτε πῶς αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ φάμε καὶ μετ' ἐστὶ Ἐνοδοχεῖο τοῦ Ἄτκινς !»

Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ὀμιχλώδεις ἡμέρας δὲν εἶδα διόλου τὸν Δίρκ Πέτερς. Δὲν εἶχε ζήτησιν νὰ με πλησιάσῃ, καὶ ἔμεινε διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως πλησίον τῆς λέμβου, ὡς φρουρός. Εἶχε πεισθῆ ὅτι τὸ μυστικόν του, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, ἦτο γνωστὸν εἰς τὸ πλήρωμα, καὶ περισσότερον παρά ποτε ἀπέφευγε τοὺς συντρόφους του, κοιμώμενος δταν αὐτοὶ ἐγρηγόρουν, καὶ γρηγορῶν δταν ἐκοιμῶντο. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μετενόει διότι μοὶ εἶχεν ἐξομολογηθῆ, φανταζόμενος, ὅτι διὰ τούτου ἐκίνησε τὴν περιφρόνησίν μου.

Ἄλλ' ὄχι ! μόνον βαθύτατον οἶκτον ἢ σθανόμην πρὸς τὸν δυστυχῆ μιγάδα. Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω πόσον μὰς ἐφάνησαν μακρὰ, μονότονοι καὶ μελαγχολικαὶ αἱ ὄραι, αἱ διαρρευσασαὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης, τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς ὁποίας δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σχίσῃ ὁ ἄνεμος. Οὐτε διὰ τῆς μεγαλητέρας προσηλώσεως ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνῃ κανεὶς, ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ, τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὁ ἥλιος ἄνωθεν τοῦ ὀρίζοντος ἔπομένως ἀδύνατον νὰ ὀρισθῆ εἰς πλάτος καὶ εἰς μήκος ἢ θέσις τοῦ ὀγκοπάγου. Ὅτι ἐξηκολού-

θει νὰ πλῆξῃ βορειοανατολικῶς—ἢ μάλλον βορειοδυτικῶς, ἀφ' ἧς διήλθε τὸν πόλον,—ἦτο πιθανόν, ἀλλ' ὄχι καὶ βέβαιον. Δὲν ἐβλέπαμεν γύρω μας, ἐπομένως δὲν εἶχαμε σημεῖον συγκρίσεως, διὰ νάντιληφθῶμεν τὴν μετακίνησίν του. Καὶ ἀκίνητος ἀνήτη, δὲν θὰ το ἤσθανόμεθα περισσότερον. Ἄλλως τε ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ ἐντελῶς, καὶ φλῆξ φανού, ἔκτεθειμένη εἰς τὸ ὑπαίθρον, οὔτε κἂν ἐταλαντεύετο. Κρωγμοὶ πτηνῶν ἀσθενεῖς, διασχίζοντες τὴν ὀμιχλώδη ἀτμοσφαῖραν, μόλις διέκοπτον τὴν σιγὴν. Σμήνην λάρων καὶ κλυδωνομάντων, ἐπέφαιον ἰπτάμενα τὴν κορυφὴν τοῦ ὀγκοπάγου, ἐφ' ἧς ἐκαθήμεν παρατηρῶν. Πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν ἐφευγον ἀραγε τὰ ταχύπτερα ταῦτα πτηνά, τὰ ὅποια ἢ προσέγγισις τοῦ χειμῶνος ἐξεδίωκε μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ Ἀνταρκτικοῦ

Μίαν ἡμέραν, ὁ ναύκληρος ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ το ἐξιχνιάσῃ, εἶχεν ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκτυπήθη εἰς τὸ στήθος ἀπὸ ἓνα γιγαντιαῖον λάρων, (ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κερβανταχοῦ εἰς ζων, αἱ πτέρυγες τῶν ὁποίων ἔχουν μῆκος δώδεκα ποδῶν) καὶ ἐκτυπήθη μετ' ὅσον δύναμιν, ὥστε ἐξηπλώθη ἀνάσκελα.

— Νὰ καθῆ τὸ ζωντόβολο ! μοῦ ἔλεγεν ὕστερα δταν καθῆλθεν εἰς τὸ ὀροπέδιον. Φθῆνὰ τὴν ἐγλύτωση !.. Μοῦ δίνει μιά . . . π ἄ τ ! κάτω, μετὰ τῆς ἑσπέρας ψηλά, σάν ἄλογο ποῦ ζῶνι τὴν ῥάχην του . . .

Κ' ἐγὼ δὲν ἔβρω πῶς κατώρθωσα νὰ πιασθῶ καὶ νὰ μὴν κατακυλήσω . . . εἰ δὲ μὴ ἀντίομαστέλλο !..

« Ἐ ! δὲν βλέπεις καὶ λιγάκι μπροστά σου ; Πῶς πέφτεις ἐστὶ ἀπάνω ἔστων κόσμῳ ; » ἐφώναξα τοῦ πουλιοῦ. Καὶ οὔτε ἓνα π ἄ ρ τ δ ν δὲν μοῦ εἶπε τὸ ζωντόβολο !

« Ἐκτυπήθη μετ' ὅσον δύναμιν, ὥστε ἐξηπλώθη ἀνάσκελα. » (Σελ. 361, στήλ. 6'.)